

DE ZWARTE

nr 118
fl 2,50

6 januari 1989

hoger beroep rené
verval vs economie
vlaams blok

Inhoud

- 2.kolofon
- 3.shell aktie/bajesdemo
- 4.verklaringen
- 6.vlaams blok/marrokaanse jeugdbendes
- 8.studenten verzet BRD
- 9t/m28. hoger beroep René
- 29.kort nieuws uit Frankrijk
- 30.verval USA economie
- 34.berichten van Ultimatum
- 35.korte berichten
- 36.agenda

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is De Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft:wereldwinkel/kraakkroeg, R'dam:van gennep/krities boekwerk/kraakkroeg,Dordrecht:botte bijl,Nijmegen:de klinker/de oude mol,Den Haag:de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau,Weert:kollektieve boekhandel,Arnhem:infokafee,Eindhoven:vredeswinkel,Venlo:infocentrum/ea. Den Bosch:den duvel/ea.Maas-tricht:de tribune/ea.Utrecht:de rooie rat/aku/daar/ea. Wageningen:de uitbuyt/ea. Groningen:689/vredeswinkel/ea. A'dam:fort van sjakoo/slager-zicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden:manifest/wereldwinkel, Alkmaar:portaal,Haarlem:agora/athenaeum/ea.
verder nog op een aantal punten in Duitsland,België en Frankrijk.In Peking wil de verkoop maar niet lukken.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

kolofon

SHELL MONUMENT DEN HAAG VERNIELD

PERSVERKLARING 2 JANUARI

"Ik ben van mening dat in de wereld op het ogenblik een groot passief verzet is tegen deze maatschappij, maar dat men niet weet wat men tegen het geweldssysteem en de waanzin van de regeringen en partijen kan doen. De mensen zijn volkomen hulpeloos. Alles wordt buiten ze om gedaan. Maar wanneer er een klimaat is dan kan er iets uitbreken." (Arthur Lehning)

Dat verzet mogelijk is hebben de honderden sabotage acties tegen Shell het vorig jaar laten zien. Geschrokken door de kracht en massaliteit van het verzet moesten de machthebbers een voorbeeld stellen. RARASymphatisant René moest hangen voor het feit dat SHV zich moest terugtrekken uit Zuid-Afrika en Shell hevig in het nauw zit. Op 3 januari vindt het hoger beroep plaats tegen René. Als de politieke justitie van het eerste proces bevestigd wordt legt justitie in Nederland definitief het loodje. Uit solidariteit met hem hebben wij de afgelopen nacht het Shell olie monument op de Mient in Den Haag vernield. Het monument is geplaatst om te vieren dat 50 jaar geleden de B.P.M. (Bataavse Petroleum Maatschappij), een dochteronderneming van Shell, in Nederland de eerste olie uit de grond heeft gehaald. Wat valt er dan te vieren vragen wij ons af: Dat onze olie en ons gas voor een dubbeltje uit de bodem wordt gehaald en dat we ons aan de meter blauw mogen betalen aan Shell? Van onze oliebehoef-

te wordt 17% gedekt door winning in eigen land. Een niet onaanzienlijke hoeveelheid die Shell ook het nodige opbrengt. In totaal verdient Shell jaarlijks zo'n 8 à 10 miljard aan olie en gaswinning in Nederland. Volgens het herenakkoord zouden de winsten van Shell in Nederland geïnvesteerd worden. Na veel herrie in de tweede kamer moest Economische Zaken toegeven dat hiervan feitelijk maar weinig terecht is gekomen. Buiten de investeringen die Shell toch al wilde doen, heeft ze geen extra investeringen gepleegd. De topambtenaren die de schatkist moesten bewaken tegen de grondstoffenroof van Shell verdwijnen achter elkaar naar de tegenpartij. Oud-directeur gas Egressy en oud-directeur generaal van energie Verberg (beiden van het ministerie van Economische Zaken) zijn nu voor een salaris van twee ton per jaar directeur bij de gasunie (25% Shell). De volgende directeur generaal zit zich al weer in te likken bij Shell. Deze nieuwe directeur namelijk onthulde het olie-monument van Shell vorig jaar. Voor wat hoort wat zal hij geheel in de stijl van oud-collegge overpeinst hebben toen hij het doek eraf trok. Zolang olie maatschappijen als Shell door mogen gaan met de uitverkoop van onze grondstoffen is het belachelijk om te praten over het zgn financieringstekort. Dit tekort is even groot als de winst van Shell. Nationalisatie van onze olie en ons gas zou in één klap de

begroting sluitend maken. De bezuinigingen op uitkeringen zijn gewoonweg een lachertje bij deze bedragen. Steeds meer groepen zien in waar een multinational als Shell voor staat. Billiton een dochter van Shell, wordt op dit moment aangeklaagd door de milieubeweging wegens ernstige vervuiling rond de fabriek in Arnhem. Woonlastenkomitee's klagen Shell aan op de winsten op het aardgas. Anti-apartheids-groepen vallen Shell aan op z'n steun aan het apartheidsregiem in Zuid-Afrika. Samen kunnen we Shell op de knieën krijgen. De gemeente Den Haag kan als anti-apartheidsstad z'n misstap van het Shell monument rechtzetten door de ANC plaque over te brengen naar het monument op de Mient. Maak uitbuiting zichtbaar. KLAAG SHELL AAN.

VRIJHEID VOOR RENE
SHELL DE WERELD UIT.

ISOLATIE IS HUN WAPEN, SOLIDARITEIT IS ONZE KRACHT.
Bajesdemo, een korte impressie

Ergens uit de provincie gekomen om de oudjaarsviering op een zinnvolle wijze in te vullen, nl in de nabijheid van de politieke gevangenen René, Halil en Mustafa. Dit om hen alsmede andere gevangenen (de bekende uitzonderingen daargelaten) een steuntje in de rug te geven, vooral ten tijde van deze zogenaamde feestdagen. Nadat we in de wijk waar de bajus zich bevindt het spoor al aardig bijster waren geraakt, konden we ons toch nog bij de demonstratie voegen. De demo (ik schat zo'n 200 mensen) had een sterke uitstraling, veel fakkels, spandoeken, leuzen en stapels siervuurwerk. Verder gaf het mij ook een gevoel van sterke onderlinge solidariteit. bij de bajus aangekomen werd er eerst gestopt bij de toren waar René vastzit. Hier werd een verklaring voorgelezen die helaas door de belabberde kwaliteit van de megafoon niet verstaanbaar was. Verder werden er leuzen geschreeuwd en vuurwerk afgestoken. René alsmede andere gevangenen stonden voor hun ramen en knipperden met hun lichten of bonkten op de ramen. Dit herhaalde zich achtereenvolgens bij de toren waar Halil en Mustafa zitten en bij de vrouwen-toren met verklaringen in het Turks en Spaans. Nadat we onze kelen schor geschreeuwd hadden, ons vuurwerk op was, de meeste spandoeken als symbolen voor de bajus afgefakkelt waren en bijna geheel rondom de bajus waren gewandeld gingen we weer weg. Al met al een zeer geslaagde oud en nieuw zonder zichtbaar aanwezige smeris en een goede sfeer, wat ook zeker tot de gevangenen doorgedrongen zal zijn. Gegroet en tot volgend jaar!

p.s. René is vrij hoera! nu de anderen nog!

DE ZWARTE 3

Weer sabotage tegen Shell-pompstation

• Een medewerker van het tankstation bekijkt de vernielde slangen.

Van onze correspondent
ASSEN, zaterdag
Onbekenden hebben gister
nacht bij het Shell tankstation
Peelerveld langs de A28
bij Assen vier slangen kapot
gesneden. De sabotage werd

ontdekt door een automob-
ilist, die om 00.30 uur via de
automaat wilde tanken.

Het is de eerste keer dat in
het noorden een Shell benzi-
nestation doelwit is geworden
van sabotageacties. De scha-

de voor eigenaar G.J. Mole-
ma uit Assen bedraagt enkele
honderden gulden.

Bij de politie heeft tot nu
toe nog niemand de verant-
woordelijkheid voor de sabo-
tage opgeëist.

24-12-88

DE TELEGRAAF

PERSVERKLARINGEN

HILVERSUM PERSVERKLARING ANTI- MILITARISTEN

Op donderdag 22 dec. hebben wij, een groepje anti-militaristen, de NAVO-expositie in het hilversumse raadhuis verstoord. De aanleiding tot het protest tegen de NAVO expositie heeft verscheidene gronden. De objectiviteit in de te verkrijgen informatie is ver te zoeken zonet totaal afwezig. Men afficheert de NAVO als een defensief politiek militair bondgenootschap ter verdediging van vrijheid en democratie. Aangezien meningen/feiten die tot een ander meer waarheidsgetrouw beeld leiden t.o.v. de NAVO, achterwege zijn gebleven proberen we deze informatie alsnog naar buiten te brengen en daardoor bij te dragen aan de ontkrachting van het fraaie imago van de verdragsorganisatie.

Ontstaan NAVO

In 1945 werd nazi-Duitsland overwonnen door de gezamenlijke inspanning van VS en SU. Elk van die twee trok op naar midden-Europa en vestigde daarmee een eigen invloedssfeer: De VS in west en zuid-europa, de SU in oosteuropa. De vroegere bondgenoten kwamen al snel tegenover elkaar te staan. Het vertrouwen in elkaar was al nooit groot geweest, ook voor '39/'40 niet (westerse interventie). De SU ondersteunde in haar invloedssfeer machtsovername door communistische partijen, zoals in 1948 in Tjechoslowakije. In 1941 was de SU rechtstreeks door Duitsland aangevallen: nu wenste het langs haar grenzen geen vijandige staten meer. In de Amerikaanse invloedssfeer werden de communisten uit de regering gewerkt (Italië). In Nederland was geen plaats meer voor communistische wethouders. Een links verzet in Griekenland werd neergeslagen zonder dat de SU een vinger uitstak: iedere partij hield zich dus min of meer aan de 'verdeling' van Europa. Toch werd er tegen elkaar bewapend alsof de tegenpartij voor de deur stond. Een voorlopig hoogtepunt van deze bewapeningsrace was de oprichting van de NAVO in 1949. De NAVO beweert dat zij de vrijheid en de democratie verdedigt. Toch was al, bij de oprichting van de NAVO in 1949 Portugal één van de leden. Daarmee had Nederland een diktatuur onder haar bondgenoten. De portugese premier en dictator Salazar had in de tweede wereldoorlog aan de kant van Hitler gestaan en na 1945 zijn diktatuur voortgezet. In 1955 werd de BRD in de NAVO opgenomen, hoewel was afgesproken dat Duitsland niet opnieuw bewapend zou worden. In de leiding van de NAVO konden zo ook oud-nazigeneraals komen.

Als reactie op dit duitse lidmaatschap werd in Oost-Europa het Warschau-Pakt opgericht als tegenhanger van de NAVO. De NAVO krijgt van verdediger van vrijheid en democratie eveneens een merkwaardig aanzicht door de staatsgreep, die kolonels in Griekenland in 1967 pleegden, om een socialistische verkiezingsoverwinning te voorkomen. De staatsgreep werd uitgevoerd volgens een NAVO-plan, dat voor elk land gereed ligt ingeval van 'binnenlandse ongeregelheden'. Als gevolg van de NAVO-coup in Turkije kwam een enorme toename van de repressie en vervolging van politiek andersdenkenden. De NAVO zegt niet bij machte te zijn een einde te maken aan de Golfoorlog (die inmiddels al wel voorbij is), dat de Golfoorlog echter zo lang heeft geduurd komt onder andere door de wapenhandel vanuit NAVO-landen.

Afschrikking

Over de afschrikkingstheorie stelt de NAVO dat zij ervan uitgaat dat beide machtsblokken het beeld van een kernoorlog zo verschrikkelijk vinden dat ze er beiden voor terugdeinen om een daadwerkelijk gebruik te maken van hun kernwapenarsenaal. Ook dit is gelogen, de NAVO oefent al jaren in het voeren van een beperkte kernoorlog in Europa. De oefening waarin dit ge oefend wordt heet Wintex-Cimex. Dit is een papieren oefening die tweejaarlijks wordt gehouden. Ook dit jaar wordt deze oefening gehouden in de eerste 2 weken van maart. Ook weigert de NAVO te verklaren dat ze niet als eerste kernwapens zullen gebruiken of van een conventionele ('gewone') oorlog een kernoorlog zullen maken. Ook tekenend is de naam van een grote NAVO oefening die vorig jaar in West-Duitsland werd gehouden, genaamd Certain Strike (zekere strijd)

Onderdrukking

Verder zegt de NAVO in haar propaganda materiaal dat in het hilversumse raadhuis tentoongesteld is dat de NAVO Westeuropa beschermt maar dat de SU darentegen de oosteuropese landen als veiligheids gordel gebruikt en de volkeren in deze landen onderdrukt. Over de onderdrukking van de westeuropese bevolking door de NAVO zwijgt ze. In de door Onkruit in de nacht van 26 op 27 april 1983 buitgemaakte geheime NAVO-dokumenten is nog meer over de oefening Wintex Cimex te vinden n.l. dat de NAVO niet alleen oefent in het voeren van een beperkte kernoorlog op het amerikaans slagveld West-Europa, maar ook dat ze oefent (op papier zodat niemand het merkt) in het opsluiten van linkse mensen in interneringskampen in tijden van (dreigende) oorlog of grote bin-

nenlandse onlusten, het breken van stakingen, demonstraties en blokkades, het in bedwang houden en op de plaats houden van vluchtelingenstromen, het invoeren van gedwongen tewerkstelling in b.v. oorlogsindustrie via het arbeidsburo. Het ministerie van defensie heeft indertijd bevestigd dat de door Onkruit buitgemaakte papieren echt zijn. In een televisie-interview zei kapt. Rakers van de Natres dat ze zelfs zullen schieten op blokkerende vredesactivisten, ook al zijn dat vrienden of bekenden van de soldaten die moeten schieten.

Een groepje anti-militaristen

1-1-'89 NF5 Vliegtuigen TOT PLOEGSCHAREN

Op oud en nieuw (04.00 uur 01-01-89) heeft ondergetekende, voormalig leger aalmoezenier, met een voorhamer een begin gemaakt met het omsmeden tot ploegijzers van de op vliegbasis gestationeerde NF-5 vliegtuigen. De Nederlandse regering wil deze toestellen verkopen aan het Turkse leger. Het Turkse leger wordt ingezet bij de volkerenmoord op de Koerden. Als mens voel ik mij geroepen om deze misdaad aan de kaak te stellen door een positieve daad: het omsmeden van de zwaarden tot ploegscharen. De actie is samen met Co van Melle gedaan

Kees Koning
Gennepeweg 11
5654 GE Eindhoven

Op 3 december werd ik verhoord door de mareshaussee en aan de tand gevoeld over twee eerdere akties. Teksten schilderen op NF-5 vliegtuigen die de regering wil verkopen aan het Turkse leger terwijl dit leger wordt ingezet bij de volkerenmoord op de Koerden. En beginnen met demobiliseren door de banden van 60 legervrachtwagens plat te leggen, een tank onbruikbaar te maken en ook hier tekst en uitleg bij te schilderen. Ik zei er helaas niet bij te zijn geweest. Ook legde ik uit dat er bij ons verschillende meningen zijn over al dan niet openlijk werken. Dat ik voor openlijk kies maar dat ik niet openlijk altijd nog 1000 x beter vind dan passief niets doen of actief het leger ondersteunen wat u als mareschausee doet. Toen vergat ik dat je niet alleen argeloos als een duif, maar ook sluw als een slang moet zijn. Ik vertelde dat Kees voor openlijk is en nog langs zou komen om zijn aandeel in beide akties op te eisen. STOM! Het verhoor werd toegespitst op wie die Kees was. Ik zei geen verrader te willen zijn en herhaalde dat bij het verhoor de volgende dag, 's Avonds was ik weer vrij. Op de 1ste verjaardag van het INF akkoord werden we gearresteerd omdat we begonnen waren met de sloop van de bunkers op Woensdrecht zodat die geen nieuwe militaire

KERSTGESCHENK OP HET STADHUIS

bestemming krijgen en om het bunker-staal om te smeden tot ploegijzers. Kees was er ook bij en werd van de twee eerdere akties beschuldigd doch na 8 (!) dagen moesten ze Kees weer laten gaan bij gebrek aan bewijs. Inmiddels heeft Kees, voormalig leger aalmoezenier, toen hij weer in volle vrijheid was, zijn aandeel in die twee akties gemeld. Ook voelde Kees zich geroepen om ons aller medeplichtigheid aan de genocide op de Koerden aan de kaak te stellen door een positieve daad: de zwaarden tot ploegscharen te smeden. Samen met Co heeft Kees op nieuwjaars ochtend daarmee een begin gemaakt door de NF-5's met voorhamers te ontwapenen. Als mensen een fout beleid tolereren, zijn kruis en bajus de kroon voor hen die naar hun geweten luisteren.

Vrede en alle goeds, Frits

UTREG

DE LANGSTE ONTRUIMINGSPROCEDURE TEGEN KRAKER'S OOK GEVOERD

Valt dan nu toch het doek voor Maliesingel 32 na 1½ procederen? Op 18 januari a.s. zal de rechtbank zijn allerlaatste vonnis wijzen. Hier zijn dan twee mogelijkheden. 1- Ontruimen binnen 24 uur na betekening van het vonnis. Dit zal inhouden dat het pand na het wiekent van 21/22 januari ontruimd kan worden. 2- Ontruimen na een paar maanden (uiterlijk tot 1 mei a.s.) Dit in verband met de aankoopverzekeringen rond het pand. De woningbouwvereniging "prinses Juliana" is eind december met zijn/haar technische dienst en architectenburo "kleine stad" langs geweest op Maliesingel 32 om hun onderzoek te doen. Volgens hun inschatting zal de woningbouwvereniging pas in februari met een bod komen. Je zou denken, dat de rechter in zo'n situatie toch niet direct een ontruiming zal sommeren. Maar... de eigenaar (van Bavel) heeft al aangekondigd, dat het pand wat hem betreft 4 ton moet gaan opbrengen. Een taxatierapport uit 1984 kwam niet hoger dan 2 ton uit. Je zou kunnen konkluderen dat uit deze houding van Van Bavel blijkt, dat hij niet serieus wenst te gaan onderhandelen. bovendien wil van Bavel van de gemeente of van ons f1600,- per maand vangen, als de rechter termijn geeft vanaf 18 januari. Maar goed, we moeten toch rekening gaan houden met een ontruiming per direkt. Daarom roepen we op tot een ALGEMENE STEDELIJKE VERGADERING op Woensdag 11 januari om 20.30 uur op Maliesingel 32: hier zullen de groepen die in het verleden zijn opgestart een nieuw leven worden ingeblazen. Er zal tevens bekeken worden wat er gedaan kan worden tegen een ontruiming op korte termijn, mocht dit gebeuren.

KOMT ALLEN

Afgelopen nacht hebben wij het stadhuis bestookt met kerstballen vol witte verf. Wij zijn namelijk woedend over de opstelling van de gemeente t.o.v. de leegstandswet. De gemeente vertikt het al twee jaar om een gedegen vorderingsbeleid te maken, om zodoende ontruimingen, die het gevolg zijn van deze wet, zoveel mogelijk te beperken.

De gemeente vindt het allemaal nog wel meevallen met de schade die de leegstandswet heeft veroorzaakt. Men vergeet dan gemakshalve de meer dan vijftig mensen, die als gevolg van deze wet op straat kwamen te staan. Dat het leven van deze mensen in zeer ernstige mate verstoord werd is voor de gemeente van weinig belang. Nogmaals is duidelijk geworden dat de belangen van woningzoekenden voor dit stadsbestuur weinig tot geen prioriteiten heeft. Daarom hebben wij voor al die mensen, die de afgelopen twee jaar ontruimd zijn, persoonlijk een kerstgeschenk op de gevel van het stadhuis achtergelaten.
NOOIT MEER ONTRUIMINGEN !!!

Groetjes D.A.G.
(Duizenden Aanhangers Gorbatsov)

VOORSCHOTEN

***** MEER VERF *****

De kranten deden afgelopen maandag verslag van de oud en nieuw rellen. Slechts één keer hoefde de ME te worden ingezet. Waar ze niet bij zijn geweest dat was de zoveelste stengooierij rond een kraakpand in Voorschoten.

Al weer traditioneel komen daar elk jaar een niet nader te beschrijven groep mensen, over het algemeen jong, na de klokslag van twaalf om vervolgens het pand te bekogelen met vuurpijlen, rotjes (soms ware kanonslagen), stenen en zo nu en dan een mollie. Ook dit jaar was de verwachting dat er enkele honderden stengooiers zich bij het pand zouden verzamelen. Via diverse kanalen was een oproep gedaan om mee te helpen het pand te verdedigen. Slechts dertien mensen kwamen op die oproep af, zodat we met twintig mensen de oude-

jaarsavond ingingen. Afgesproken werd dat we slechts een verdedigende houding zouden aannemen, gericht op het behoud van het pand. Tegen half twaalf werd langzaam de spanning voelbaar, in andere jaren kwamen ze meestal zo rond de klok van twaalf net na de eerste knallen. TWAALF UUR, "Nou, gelukkig Nieuwjaar allemaal". Nog niets te zien. Tien over, kwart over, half een. Waar blijven ze nou, zouden ze eindelijk eens een keer verstek laten gaan. Ook de scanner blijft rustig. Om kwart voor één beginnen zich dan enkele drommen voor het pand te verzamelen. Uiteindelijk zijn het er een kleine honderd. 'Gaaf het dan toch nog gebeuren?' Een kittenwagen posteerd zich een paar honderd meter verder.

Jawel hoor, tien minuten later vliegen de eerste stenen richting pand. Vijf minuten later wordt met verbommen geantwoord. "Vuile kan-kerkrakers, m'n hele pak zit onder", "Steuntrekkers" veel meer zat er niet in het arse-naal scheldwoorden wat we naar ons hoofd geslingerd kregen. De verf had er voor gezorgd dat de meute zich wat had verspreid. De meesten bleken te laf slechts enkelen werden extra geïnspireerd door de verf en in hoog tempo werden stoeptegels aan stukken gegooid om handelbaar te maken. Vooral de dakpannen moesten het ontgelden. Wij zijn na de verf ook overgegaan op stenen. Jammer eigenlijk, verf is toch echt een stuk effectiever en stenen gooien ze weer terug. Nadat het geheel een halfuurtje aan de gang was komt er een politiebuisje bij die zich bij de reeds observerende kittekar voegt. En "Kijk nou, een blik ME-ers". "VERWIJJDERT U OF GEWELD ZAL WORDEN GEBRUIKT", de muete maakt zich uit de voeten. De ME-ers slaan enkele argeloze omstanders in elkaar en de reeds sinds lange tijd aanwezige stillen arresteren enkele mensen. Voor een tijdje is het nu rustig. Niet voor lang helaas. Tot vijf uur blijft een groepje van zo'n twintig gasten klieren, stenen gooien, schelden nou ja je kent dat wel. De volgende ochtend vertrekt de van buitenaf gekomen versterking en blijven de bewoners alleen achter.

Gelukkig nieuwjaar, allemaal.

GEEN RACISTEN IN DE RAAD

**GEEN RACISTEN IN DE RAAD!!!
GEEN FASCISTEN IN DE RAAD!!**

Op 3-1-'89 zijn in Antwerpen 10 racisten van het Vlaams Blok geïnstalleerd in de gemeenteraad van Antwerpen!

Met opgeheven hoofd en in een keurig maatpak zullen zij trachten hier hun haatkampagne verder voort te zetten; zij hebben aangekondigd een offensieve oppositie te zullen gaan voeren. Gelijkeid en vrijheid staan duidelijk niet in hun woordenboek. Door de geschiedenis heen zien we hoe extreem-rechts de solidariteit vernietigt, de vrijheid van burgers beknot en zondebokken vervolgt.

Anno 1988 wil het Vlaams Blok de doostraf herinvoeren, de sociale voorzieningen verminderen, de cultuur aan banden leggen, vakbonden de mond snoeren en vooral het racisme aanwakkeren en de onverdraagzaamheid prediken tegen (werkende) vrouwen, homo's, vrijzinnigen en alles wat zich progressief noemt.

Op de avond van 3-1-'88 was er een grote demo onder het motto: 'geen racisten in de raad', van het station naar de Grote Markt in Antwerpen. Er waren zo'n 2 à 3 duizend mensen, waaronder veel jongeren.

De Grote Markt was volledig afgezet door de smeris in ME-tenue voor de demonstranten, omdat daar zich het stadhuis bevindt; wel liepen er vele, vele fasco's te siegen. Fascisten van het VMO, de Voorpost, in zwart tenue, volksliederen zingend en siegheilend, het Vlaamse Blok verwelkomend.....

Ze stonden tijdens de demo veelal achteraf in de kleine zijstraatjes, en na de demo/manifestatie gingen ze achter kleine groepjes aan om te fokken en ze in elkaar te slaan. Notabene geen van de politieke partijen heeft een verklaring afgelegd tegen de installatie van het Blok. Installatie is kollaboratie!

MAROKKAANSE JONGEREN

Onlangs verscheen er in de burgerlijke media een aantal zeer tendentieuze artikelen n.a.v. een rapport van de afdeling Bestuursinformatie A'dam, over de "terreur die de Marokkaanse jeugd uitoeft" in de A'damse binnenstad, absolute kriminalisering van Marokkanen, klakkeloos overgenomen door de burgerlijke pers, en aan de lezerster gepresenteerd.

De gehele Marokkaanse jeugd werd in één moeite door gekriminaliseerd, omdat men sprak van "Marokkaanse jeugd" die gewelddadige bendes vormt. Als er groepen van Nederlandse nationaliteit opereren, wordt die nationaliteit er nooit expliciet bij vermeld. Ook werd grofweg vermeld dat "de Marokkaanse bendes zich in een aspekt onderscheiden van andere jeugdbendes, nl. het gebruik van -vaak grof- geweld."

Racistische vooroordelen, kreëren van haat tegen buitenlanders/sen, kriminaliseren van de tweede generatie van buitenlandse jongeren, en op grond daarvan het beleid afstemmen. Dat doen de gemeente A'dam en de staat. Hieronder een reactie namens Marokkaanse organisaties.

Naar aanleiding van de verschenen artikelen betreffende de marokkaanse jeugdbendes in verschillende kranten, schrijven wij. Wij betreuren zowel het rapport als de publikaties hierover om de volgende redenen:

-Het rapport is stigmatiserend voor de marokkaanse jongeren die op een betere toekomst hopen. In het rapport spreekt men over marokkaanse jongeren waarbij, in tegenstelling tot andere buurten opererende delictplegers, beslist geen sprake is van zware verslaving en verloedering. Dit kan tot gevolg hebben dat elke marokkaan bestempeld wordt als crimineel, wat een vooroordeel is.

-Er wordt v.n.l. gesproken over marokkaanse jongeren die verantwoordelijk zouden zijn voor de straatcriminaliteit, terwijl 12% slachtoffer is geworden van marokkaanse jongeren.

-De afdeling Bestuursinformatie van het Amsterdamse stadhuis heeft gegevens verzameld over enkele bendes. Bij deze verzameling van gegevens hebben de onderzoekers nauw samengewerkt met de politie. De schatting van het aantal daders is uitsluitend gebaseerd op politie-gegevens.

De leiders van deze bendes zijn bij de politie bekend. De politie werkt zelfs met deze mensen samen als het gaat om softdrugs. -De schrijvers van het rapport vermelden wel de nationaliteit van de loopjongens en komt met voorstellen om dezen tegen te gaan, terwijl de nationaliteit van de leiders en maatregelen tegen deze mensen niet vermeld is.

Het spijt ons te constateren dat er zowel in het rapport als in de naar aanleiding daarvan geschreven artikelen weinig/geen aandacht aan de achtergronden en oorzaken van het gedrag van de betreffende jongeren is besteed. Dit is voor ons een aanleiding om dit hieronder wel te doen.

De omstandigheden waarin de Marokkaanse migranten zich bevinden is voor de verantwoordelijkheid van de Nederlandse staat met haar minderhedenbeleid. Het beleid is gericht op eenzijdige integratie en ontkenning van de cultuur en eigen identiteit van deze jongeren. Blijkbaar heeft Nederland nog niet geleerd van

MAROKKAANSE JONGEREN

haar ervaringen met Molukkers en Surinamers, omdat zij haar integratie-politiek nog steeds doorvoert. De kern van het probleem van de Marokkaanse jongeren begint enerzijds met de opvang in het onderwijs en de begeleiding van de samenleving en haar sociaal-kulturele voorzieningen anderzijds. Daar is geen rekening gehouden met de kulturele achtergronden en de sociale problemen.

De eerste opvang was als zodanig, dat de migranten-jongeren in het algemeen geen mogelijkheden kregen door dit beleid om zich te organiseren rondom hun specifieke problemen.

Zij moeten zich aansluiten bij bestaande voorzieningen (o.a. buurthuizen), waar ze niet geaccepteerd worden.

De meerderheid van die jongeren waarover het rapport spreekt zijn, al dan niet in het kader van verruimde gezinshereniging, naar Nederland gekomen. Door de slechte opvang, onderwijsomstandigheden en sociale problemen binnen de gezinnen, gebeurt het weleens dat jongeren van school en/of van huis gaan op relatief jonge leeftijd. Zij raken automatisch illegaal en hun lot is dan de straat met angst opgepakt te worden door de politie.

Een andere groep is gevormd n.a.v. de verlaging van de meerderjarigheidsgrens van 21 jaar naar 18 jaar, waardoor vele jongeren geen beroep kunnen doen op een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging. Dit, terwijl het hele gezin in Nederland verblijft. Daarnaast draagt de diskriminatie op de arbeidsmarkt een steentje bij.

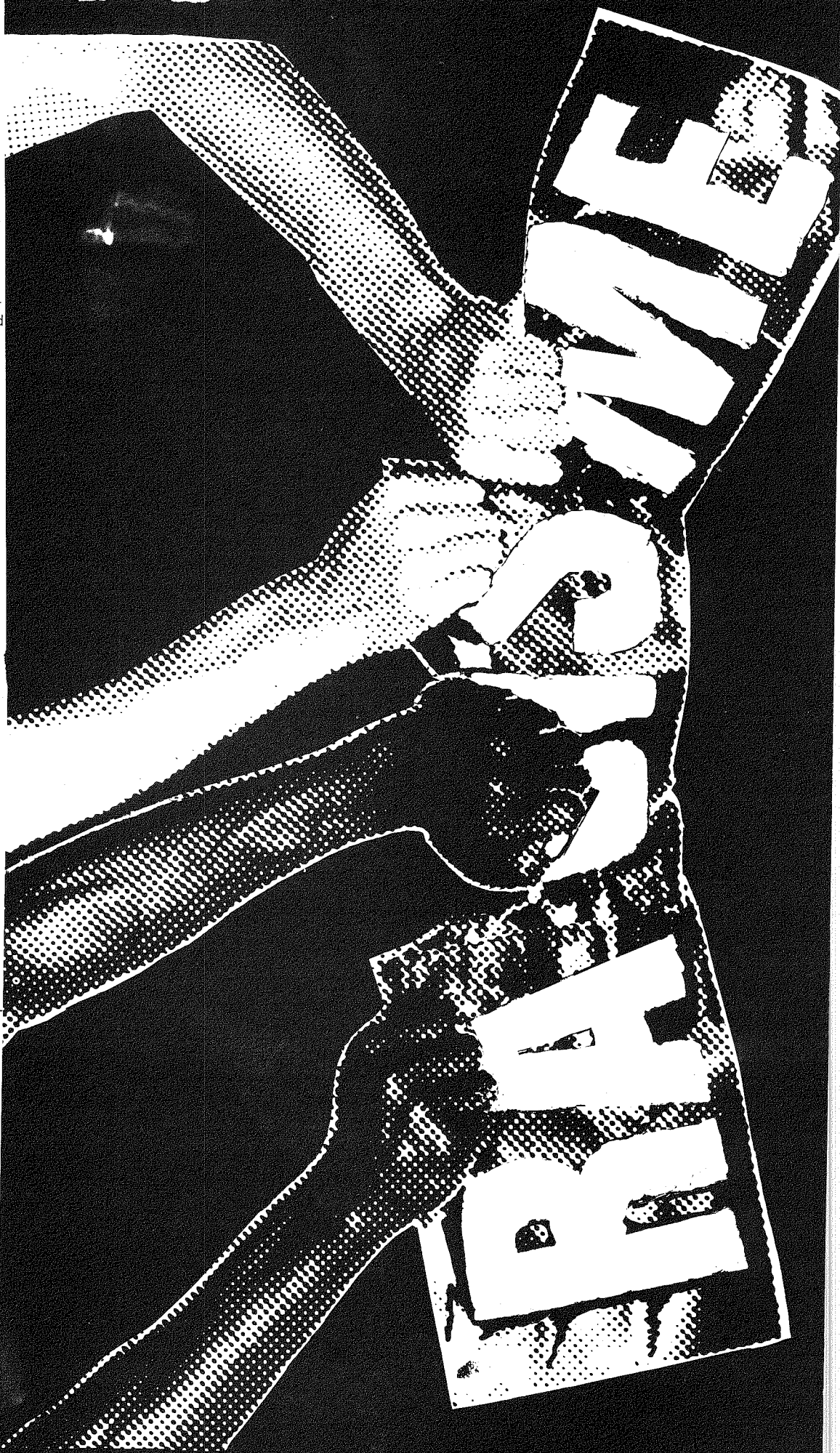
Ook de overheid erkent dat bijna 50% van de hier verblijvende migranten-jongeren werkloos zijn.

Wij betreuren dus de publikaties die in de kranten zijn geplaatst. Voor de situatie waarin deze tieners terecht zijn gekomen stellen wij de gemeente Amsterdam verantwoordelijk. Zij heeft, in de hoeveelheid konferenties die begin '88 zijn georganiseerd, erkend dat haar beleid zich richt op de bestrijding van jeugdwerkloosheid en kriminaliteit onder migranten-jongeren.

Het geld dat door het rijk hiervoor beschikbaar is gesteld, blijkt niet besteed te zijn, zelfs niet in overheidsdiensten en bedrijven (zie actieprogramma minderhedenbeleid 1987).

Oplossingen kunnen alleen maar komen als de gemeente zich inzet voor verbetering van onderwijs en vormingsactiviteiten voor migranten-jongeren en daadwerkelijke erkenning van zelf-organisaties van Marokkaanse jongeren.

Komitee Marokkaanse Arbeiders in Nederland, Platform Demokratische Jongeren, Marokkaans Meisjes Centrum, Marokkaanse Vrouwen Vereniging, Marokkaanse Ouderen Vereniging Oost, Oud-West, De Pijp en Osdorp---Amsterdam.

B E R L I N STUDENT(I)NNEN

KONGRESS

WIR NEHMEN
UNS FÜR
DAS UNS SOWIESO
EXISTENT

UNI MUT

Sinds een aantal weken is het hoger en universitair onderwijs in West-Duitsland in staking. In West-Berlijn zijn sinds 2-12-88 23 instituten van de universiteit plus de technische universiteit plus verschillende hoge en middelbare scholen bezet.

De direkte aanleiding voor de stakingen en bezettingen is de verdergaande herstructurering van het onderwijs, vergelijkbaar met de Nederlandse situatie: ontoegankelijkheid van het universitair onderwijs, elitevorming, klaarstomen van studenten voor het bedrijfsleven, bezuinigen op studiebeurzen, op niet-productieve studierichtingen, verkorten van de studieduur.

Deze herstructurering mag niet doorgaan!

Economische belangen mogen niet de kwaliteit van onderwijs in de weg staan!
Verindividualisering van studenten moet tegengehouden worden!
Het studentenverzet in de BRD strijdt nu voor zeggenschap over de kwaliteit van het onderwijs, voor meer vrouwelijk onderwijzend personeel, goede huisvesting voor iedereen.

Van 6 tot 9 januari vindt er in Berlijn het UNIMUT-kongres plaats, een studenten/es-bijeenkomst, op de 'befreite' universiteit. Doel van het kongres is verzet internationaal te bundelen, ervaringen uit te wisselen, concepten te verbreiden en fantasie te ontwikkelen.

"Laten we de 'vrije ruimte' van deze dagen gebruiken om gemeenschappelijk met studenten en solidaire mensen van in en buiten de BRD, de discussie verder brengen met ons allen, waar wij de laatste jaren geïsoleerd in bleven."
Wij denken dat deze discussiepunten aanleiding en inspiratie kunnen zijn voor vele gesprekken.

Om aan de veelvoud van meningen en discussies aandacht te kunnen besteden, zullen er geen strakke organisatorische of/en thematische voorstellen worden gedaan.

De volgende centrale discussiepunten zijn gepland:

- 1e dag: universiteit en maatschappij
- 2e dag: patriarchaat en feministische wetenschap
- 3e dag: alternatieven voor de beschikking van buitenaf, verzet tegen heerschappij!

In vele autonome bijeenkomsten, werkgroepen en meetings willen we de inhoud en de vragen van deze stakingen en bezettingen, gemeenschappelijk aangaan. Verder is er een heel program van alternatieve kolleges, zoals 'literatuur en techniek a.d.h.v. De man zonder eigenschappen, van Robert Musil' en 'vrouwen in planologie-beroepen (landschapsplanologes, architectes, geografes); 'geschiedenis van de muzikwetenschap in het derde rijk', 'feminisme voor homo- en hetero vrouwen.

Kom massaal!!
Voor meer info: kongresburo
Habelschwerdter Allee 30,
1000 Berlijn 33
030-838 57 04

HOGER BEROEP RENÉ

3-1-'89

HOERARA
RENÉ = VRY

Over Zeepbellen

Procesverslag

Het proces verliep dit keer in een heel andere atmosfeer als in augustus. De voorzitter van het gerechtshof, mr. J. Cremers, deed vanaf het begin erg zijn best om alles volgens de regels te laten verlopen. De advocaten werden onder zijn toezicht oog niet gefouilleerd, en het hof opende de zitting met de mededeling dat de hele zaak eigenlijk hing op de rechtmatigheid van de huiszoeking in de woning van Rene aan de Overtoom. De verweren van de verdediging tijdens de vorige zitting gaven reden om te vermoeden dat de rechter-commissaris onvoldoende leiding

had gegeven. De getuigenis van de hulpofficier van justitie onder wiens feitelijk toezicht de huiszoeking was gebeurd, zou nodig zijn om de rechtmatigheid vast te kunnen stellen. De voorzitter verzocht daarom aan procureur-generaal Manschot om L 99, de anonieme hulpofficier, alsnog direkt op te roepen. Als er ter zitting geen duidelijkheid zou komen over de rechtmatigheid van de huiszoeking, was de kans groot dat Rene meteen zou worden vrijgelaten. Manschot had dus weinig keus, er werd getelefoneerd en twee uur later arriveerde L 99 in de rechtszaal. Cremers had ook kritiek op de "anonimiteit in het

kwadraat" van L-agenten die een naamloze pompbediende als getuige hadden gehoord in het onderzoek naar de herkomst van een jerrycan. L 99 werd ook verzocht om zijn naam bekend te maken. Het bleek te gaan om een adjudant van de Haagse gemeentepolitie, Rinse Kuiper. Hij werd in eerste instantie gehoord door voorzitter Cremers en later door advokate Adele van der Plas. Kuiper, die van eind maart tot 1 juni 1988 bij het LCT had gewerkt, vertelde dat hij de opdracht voor de huiszoeking van rechter-commissaris De Jong had gekregen. De agenten waren onder leiding van Kuiper om zeven uur binnengevallen op de Overtoom en

hadden daarna gewacht tot om half acht de RC arriveerde. Die leidde vervolgens de huiszoeking gedurende 13 minuten, waarna hij vertrok naar een andere huiszoeking in de Runstraat. Hij zou daar blijven tot 's middags half twee, en toen hij terugkeerde op de Overtoom bleek de huiszoeking daar al beëindigd. Kuiper verklaarde dat de RC steeds bereikbaar was geweest via telefoon en portofoon, maar dat er niets concreets was afgesproken. Over de beëindiging van de huiszoeking was ook geen overleg meer geweest. Na het vertrak zou Kuiper "vanuit een belendend perceel" nog telefonisch contact met de RC hebben gehad, maar hij wist niet meer exact hoe en wanneer. Uit het proces-verbaal van de RC bleek hiervan niets, en het hele verhaal van Kuiper rammelde dan ook aan alle kanten.

De bespreking van de actie 's morgens vroeg op het politieburo, waarbij 70 mensen waaronder 3 RC's aanwezig waren, werd in eerste instantie geleid door de teamleider van het LCT. Later ging men per pand uiteen, om alles nog eens door te praten. De bespreking over de Overtoom werd voorgezeten door Kuiper, de RC zat erbij en vond alles goed wat de politie bedacht had.

De verdediging had wederom als getuigen de twee huisgenoten van Rene opgeroepen, waarvan er een verklaarde dat hij om een advocaat had gevraagd maar niet mocht bellen. Later had hij het door het raam naar mensen buiten geschreeuwd, die dat ook kwamen bevestigen. Kuiper verklaarde dat hem nooit zoiets was gevraagd.

Bij een huiszoeking moet volgens de wet een rechter-commissaris aanwezig zijn, maar in Amsterdam zijn er maar acht RC's. Daarom bestaat er sinds september 1987 de oplossing van de zogenaamde "reizende rechter-commissaris", die niet voortdurend aanwezig is. Een arrest van de Hoge Raad van 8 november 1988 bevestigt de rechtmatigheid hiervan omdat met moderne communicatiemiddelen de RC altijd bereikbaar kan zijn, maar hij moet dan wel leiding geven aan de huiszoeking "als ware hij ter plaatse aanwezig", om zodoende het optreden van de politie te kunnen blijven controleren. Tijdens de huiszoeking aan de Overtoom hadden de bewonersters niet de gelegenheid gehad om een advocaat te bellen of te klagen bij de RC. Bovendien was deze veel te kort aanwezig geweest en was de huiszoeking beëindigd door de hulpofficier, Kuiper.

Het proces ging hierna verder, waarbij de deskundigen nogmaals hun zegje mochten doen. Het technisch bewijs

bleek eens te meer flinterdun. Voorzitter Cremers noemde de waarde van de bewijzen betrekkelijk en vond een andere interpretatie goed mogelijk. Omdat bijvoorbeeld in de Bluf een schema van een bomkonstruktie had gestaan was die bouw-methode volgens hem algemeen bekend geworden.

Daarna volgde het requisitoir van de procureur. Hij ging veel meer op de politieke toer dan de officier van justitie Van der Kerk in augustus: er volgde een lange verhandeling over hoe fout het is om geweld te gebruiken in onze rechtsstaat, en dat er in onze democratie genoeg andere middelen zijn om mensen te overtuigen en vervolgens een partij op te richten. Burgerlijke ongehoorzaamheid en mensen die hun naam onder een claimbrief zetten, daar kan je nog respect voor hebben. Maar zo'n RaRa, da's gewoon laf, terrorisme dus eigenlijk. Heel kien haalde de procureur Klaas de Jonge nog aan, om te illustreren dat de Zuid-Afrikanen zelf helemaal niks zagen in RaRa-achtige acties. De verdediging reageerde hierop door passages te laten horen uit de toespraken van twee Zuidafrikaanse activisten op de anti-Shelldag vorige maand in Paradiso, waarin ze vertelden over het enthousiasme dat in de townships leefde toen ze daar hoorden van de RaRa-acties. Rene zelf hield een monoloog van vijf kwartier, waarin hij de toestand in de wereld belichtte.

Het werd acht uur 's avonds, en het hof schorste de zitting voor een uur. Tenslotte werd kortweg meegedeeld dat de huiszoeking onrechtmatig was bevonden, en dat het verdere proces alleen nog om de poging tot brandstichting bij de Elba zou gaan. Daarvoor zou hoogstwaarschijnlijk een lagere straf gegeven worden dan de negen maanden die Rene als gezeten had, dus was-t-ie ineens vrij. Terugkomen op 28 maart voor de

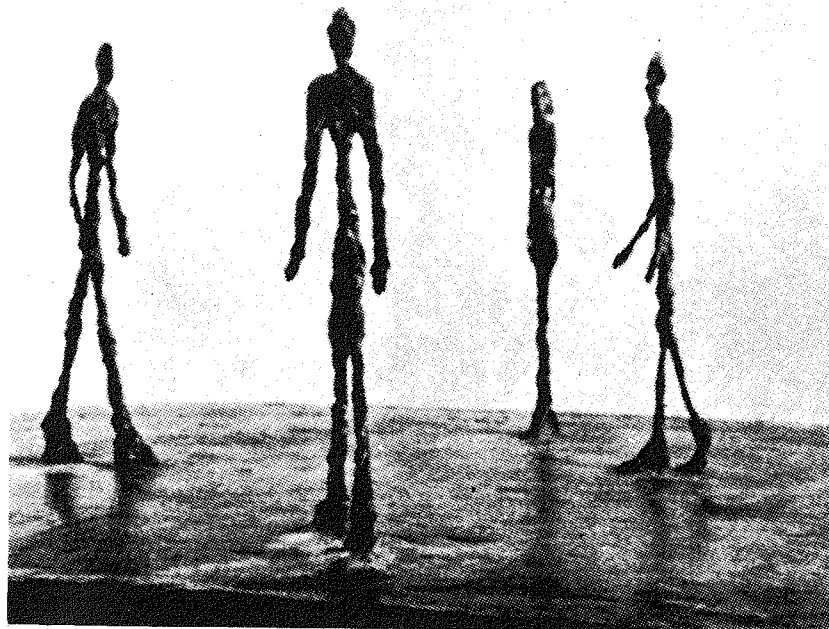
volgende zitting. Het Openbaar Ministerie maakte kort daarop bekend, dat dit tussenvonniss niet voor cassatie (bij de Hoge Raad) vatbaar leek.

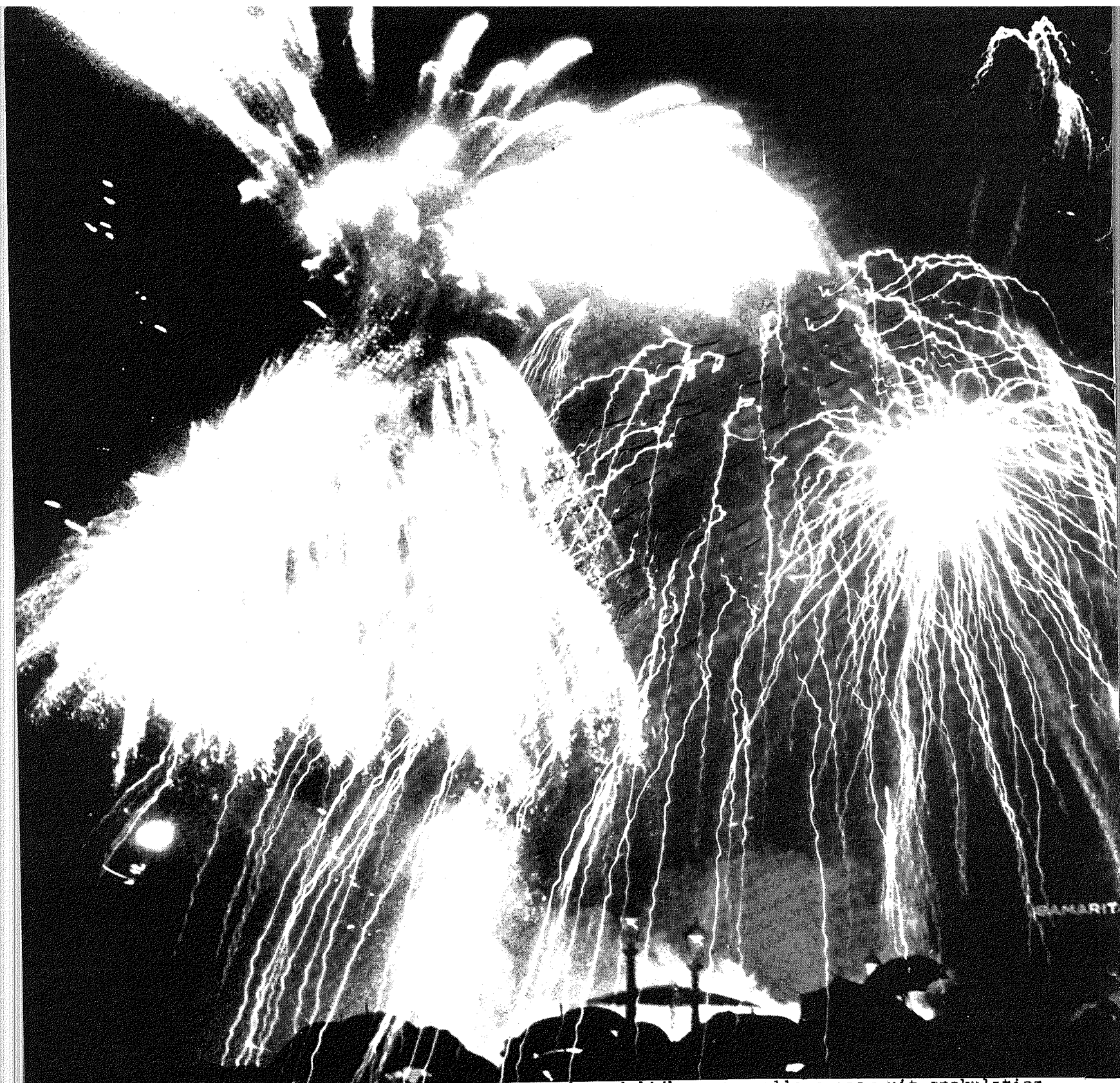
Geluk hebben.

Geluk gehad, ongelooflijk veel geluk gehad, is tot nu toe de meest gehoorde theorie.

Geluk dat een adjudant de huiszoeking op de Overtoom verknalt door in de opwinding van die unieke jumbo-actie, in de haast van het laatste moment te blunderen. Terwijl men er nog zo op gewezen was geen fouten te maken, mogen de bewoners hun advocaat niet bellen, worden ze er niet op gewezen dat ook zij contact zouden kunnen opnemen met de rechter-commissaris en worden hen niet gevraagd of ze eventueel vrijwillig afstand willen doen van hetgeen in beslaggenomen wordt. De adjudant vergeet om even contact op te nemen met de rechter-commissaris die al de hele ochtend op de Runstraat bezig is, om de feitelijk in beslagname goed te laten keuren. De 'reizende r.c.' is een vrij nieuwe verschijning in Amsterdam, een oplossing voor de werkdruk bij Justitie de laatste tijd. Blijkbaar verkeerde men zelf in de veronderstelling alles keurig volgens de regels te doen. De rechter-commissaris deed dit ook niet voor het eerst. Gebrek aan ervaring met zulke grote huiszoekingen zal toch de voornaamste oorzaak zijn geweest, zo vaak komt het niet voor en bij de inval bij AMOK is het ook fout gegaan. Misschien zijn ze gewoon echt niet zo goed in hun werk.

Geluk dat de rechtbank in hoger beroep zo openstaat voor procedurefouten dat het Hof er notabene zelf mee komt de adjudant -L99- te laten verschijnen tijdens dit proces, (hij moest er nog voor uit Den Haag komen). De verdediging had al in augustus de rechtmatigheid van het bewijs aan-

DE ZWARTTE 12

gekaard, maar dat werd destijds door de rechtbank niet overgenomen. L99 is toen niet opgeroepen voor verhoor. Waarschijnlijk waren de advocaten bang dat hij tevoren zou worden bijgepraat, met het risico van een boemerang-effekt. Een geluk dat de voorzitter van het Hof blijkbaar gevoelig was voor de inbreng van een van de andere rechters, prof. T.M. Schalken. Hij is specialist en publicist op het gebied van huiszoekingen en heeft recentelijk laten blijken dat hij kritisch staat ten opzichte van recente praktijken. Verder staat het Hof wat verder af van de dagelijkse praktijk van directe misdaadbestrijding en (politieke) keuzes die bij zaken voor de rechtbank en bij kort gedingen een grotere rol spelen.

Het Hof is afstandelijker en veel meer op de komma, men wordt beoordeeld op het aantal cassaties oftewel beroepsprocedures dat volgt op hun uitspraken. Een goede reden dus om alle zaken zo perfect mogelijk af te leveren. Dat, gekombineerd met het gegeven dat Cremers binnen niet al te lange tijd naar de Hoge Raad gepromoveerd wenst te worden kan vrijspraken als die van René opleveren. En L99 verdwijnt naar Bureau Gevonden Voorwerpen.

Zwart scenario.

Als je het zo bekijkt heeft de rechtsstaat de herkansing glansrijk doorstaan. Jammer is dat er zoveel vragen open blijven, waarop het antwoord

alleen maar uit speculaties kan bestaan.

Waarom bijvoorbeeld heeft de B.V.D. destijds een maand voor de huiszoekingen in april via het Algemeen Dagblad uit laten lekken dat er binnenkort iets ondernomen zou gaan worden tegen de RARA? Waarom wordt de huiszoeking bij de enige verdachte waartegen men al concreet bewijs had, nl. vingerafdrukken op een tijdsmechanisme, verknald? Is er dan toch sprake van een opzetje, is het doorgestoken kaart? Het zwartste scenario wat er te bedenken is, ziet er volgens ons ongeveer zo uit.

In oktober 1987 wordt duidelijk wie ze zoeken. Observatieteams worden aan het werk gezet, de groep komt in de picture. In januari 1988 de

poging tot aanslag op de Elba, moet bijna onder de ogen van het LCT uitgevoerd zijn. De politie in Rotterdam/Schiedam vindt de bom met de vingerafdrukken, stuurt die op naar de CRI, er wordt een dader bijgevonden en Rotterdam kan de zaak rond krijgen. Gaat druk uitoefenen: René moet opgepakt worden. Het LCT vindt het nog te vroeg, waarom? Zonde om slechts één persoon in plaats van de hele groep te grazen te nemen. Wacht men op een heterdaadje? Bij Shell-slangensnijden op de Postjesweg wordt (weer) het cruciale moment gemist. De tijd gaat dringen. In Rotterdam heeft men dit eerder bij de hand gehad: onder druk van de B.V.D. mocht het Rood Revolutionair Front verscheidene aanslagen plegen terwijl ze al volledig onder observatie stonden. Dat wil men nu niet meer.

Dan lekt de B.V.D., mensen beginnen door te krijgen dat ze in de gaten lopen. Het LCT is erg onzeker over de harde bewijzen die er zijn. Op de perskonferentie na afloop van de huiszoekingen en arrestaties wordt flink gebluft, maar tegelijkertijd houdt men opvallend veel slagen om de arm: tegen in ieder geval één persoon is iets in te brengen, de rest zal afhangen van het resultaat van de huiszoekingen. Persofficier de Wit verklaart in Vrij Nederland van 21 mei 1988 dat er misschien wel een vrijspraak uit zou kunnen rollen. En nu, na het hoger beroep geeft een LCT-er in Trouw toe, dat het bewijs inderdaad dun was. Een reden temeer om de huiszoekingen zo perfect mogelijk uit te voeren. Ze wisten -door de vingerafdrukken- dat ze met een technéut te maken hadden, dat hij knutselde, zelfs dat hij die nacht niet thuis was. Er werd hoog spel gespeeld: gokken op wat mensen thuis hebben liggen en op wat sommigen toch zouden gaan zeggen als ze vastzitten. Waarom dan toch die fouten maken? Het lekken van de B.V.D. zou verklaard kunnen worden vanuit belangentegenstellingen tussen de geheime dienst en de politie. Bijv. in Duitsland wordt bewust geprobeerd groepen te laten radikaliseren en leidt men hen, onder andere door infiltratie naar steeds hardere acties en een totaal geïsoleerde positie. In deze optie zou je kunnen stellen dat de B.V.D. René vrij wou, opdat hij weer verder zou gaan met bommen bouwen. Het ligt dan aan het vertrouwen dat je hecht aan d'scheiding der machten in hoeverre je inschat dat de politie hierin mee is gegaan door de huiszoeking te verknaalen. Adjudant L99 was toch ook niet zomaar iemand, maar Rins

Kuiper uit Den Haag, volgens onze informant zit hij daar bij de P.I.D. (=B.V.D.). Voor de echte zwartkijkers kan de vrijlating nu ook nog in dit kader worden geplaatst.

Polderrepressie .

Ondanks alle vragen die wij hebben bij het scenario dat René gewoon erg veel geluk heeft gehad, gaat het ons te ver nu een complottheorie aan te gaan hangen. Met dezelfde argumenten is aan te voeren dat de B.V.D. juist de bedoeling had te voorkomen dat de RARA een geïsoleerd groepje frustraten zou worden. Ook dan was het enige dat ze konden doen informatie over de op handen zijnde razzia's te laten lekken, zodat René niet een x-aantal jaar martelaar voor verbitterde radicalen zou worden. Maar of die strategie zou slagen was nog van zoveel andere factoren afhankelijk: voor hetzelfde

geld was de huiszoeking bij René niet verknald, of was het Hof anders van samenstelling geweest. Het is waarschijnlijker dat politie, het O.M. en de rechters er op uit waren iemand voor 5 jaar achter de tralies te krijgen op hard bewijs. Op het moment dat daar iets aan hapert, in de vorm van een procedurefout, wordt het spel volgens de regels gespeeld en de persoon in kwestie met beleefde excuses op straat gezet. Zolang LCT-ers nog niet uit wraak 's avonds in een donker steegje hun vrijgelaten arrestanten te grazen gaan nemen, houden wij het voor wat betreft het RARA-gebeuren op een extreme vorm van polderrepressie, waarbij door een fascinerende combinatie van tegengestelde belangen, goede bedoelingen, stomme fouten en domme vergissingen voorlopig weer even voorkomen is dat de voorhoede ondergronds gaat. Amandla.

Jansen & Janssen
Singel 268
1016 AC Amsterdam

DE ZWARTE 13

SOEMOED

bajesbrief van rené

Binnen is buiten, als de werkelijkheid onder een vergrootglas.

SUMUD!

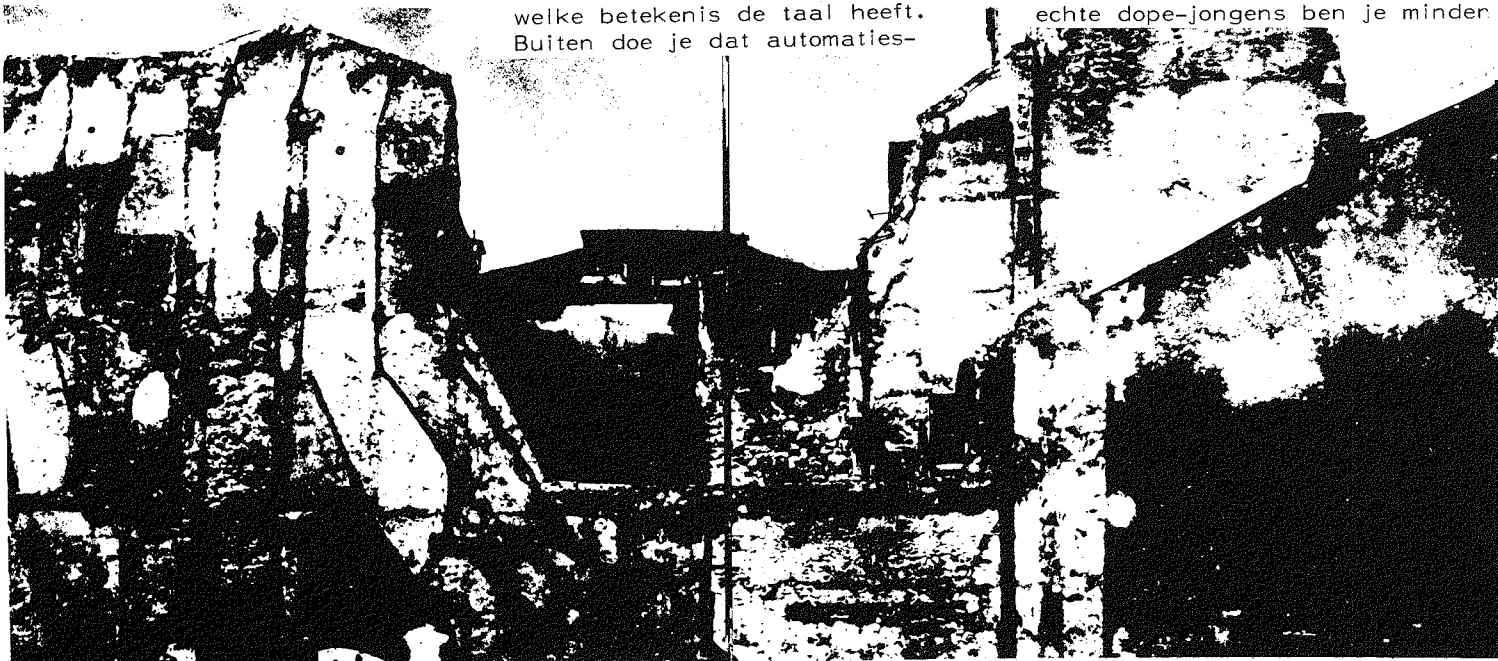
Achteneenhalve maand binnen terwijl ik dit schrijf, bijna negen als jullie dit lezen. Daarvan bijna 5 maanden in het schouw. Het psycho-sociaal experiment onder de huizen van bewaring. Awel, deze avond gaat onder andere over de bajes en de strijd die daarmee samenhangt. Een goede gelegenheid om van binnenuit wat dingetjes recht te zetten. De voorstellingen bij jullie lopen nogal uiteen, over hoe het hier is. De ene mens stelt zich/haar voor dat het hier de absolute repressie is, waarin zich niets kan ontwikkelen en bovenal waarbinnen ik niet in staat ben iets te ontwikkelen, inhoudelijk noch prakties. De andere mens denkt dat er door het bellen en schrijven voldoende mogelijkheden overblijven om als een bloem overeind te blijven in dit moeras, het idee dat we tussen binnen en buiten werkelijk kunnen communiceren.

Nu, zo naar het hoger beroep toe, ben ik gedwongen veel na te denken over hoe het en vooral hoe ik, na het hoger beroep doorga. Dit is een noodzakelijkheid, me deze voorstelling nu al te bevechten op m'n geslinger tussen hoop en inschattingen, nu al m'n voorstellingsvermogen oprekken en over de 17e Januari heen te tillen, opdat het gat geen kuil wordt.

Binnen is buiten
Dat is één van de feitelijkheden die ik de afgelopen maanden onder ogen heb moeten gaan zien. Lange tijd is het voor mij hier geweest zoals ik het al een keer schreef: iedere ochtend hier weer wakker worden, en hier helemaal niet willen zijn. Vaak onbewust en soms ook heel bewust heb ik al die tijd geprobeerd van buiten naar binnen te kijken. Geprobeerd- tot op het krampachtige af- een invulling te geven aan 'binnen is buiten', door hier eigenlijk niet te zijn. Lezen, schrijven, denken, dat alles over de werkelijkheid zoals ik dacht dat die buiten bestaat. Geprobeerd de 'bewegingsdiskussie' te volgen, het mee te krijgen van mijn omgeving, m'n vinger op de 'moeilijke' punten te leggen en mijn voet tussen de deur te houden. Geprobeerd mee te discussieren, hier en daar wat open deuren ingeschopt of juist vier deuren te ver gelopen: lezen, denken en schrijven, met m'n perspektief buitenliggend georiënteerd op het leven waar ik nou net van afgesneden ben. Eva-Maria Haule zei het zo: (...)"Diegenen met wie ik veel te bepraten heb, waar ik volledig ik ben- met wie ik samenleven wil, zijn ergens anders, hen kan ik slechts schrijven. Boven op het dak (de luchtplaats) spreek ik mensen- maar hier op cel vind de eigenlijke communicatie plaats- aan de schrijfmachine!! Nee, dat is geen communicatie. Dat is verbrokkeld, beperkt, wordt gecensureerd etc. en ik heb nu pas beter begrepen welke betekenis de taal heeft. Buiten doe je dat automaties-

praten- daar sta je niet bij stil. Maar feitelijk is het zo hoe een mens gestalte geeft aan de betrekkingen met anderen en daarin de eigen gedachten tot uitdrukking laat komen."(...)

Binnen: de werkelijkheid onder een vergrootglas.....
De mannenbajes is vanzelfsprekend ook een afspiegeling van de verhoudingen onder dat gedeelte van de bevolking. Laatst nog te lezen in de volkskrant: het grootste gedeelte van de langgestraften is niet in het bezit van een blanke huid. Zo ook in de huizen van bewaring. De meerderheid van de bajesbevolking is zwart, en daar binnen is de meerderheid een kleine tot zeer kleine 'vis'. Zo zijn er de 'kattenvangers', jongens uit Colombia of Turkije die voor weinig geld de schuld op zich nemen van iets wat gebeurd is. Een schuldige brengt weer de rust terug in een- door smerisonderzoek- rommelig milieu. Er zitten er hier die voor vijfhonderd gulden, een overtocht, een gegarandeerd onderhoud van de familie thuis door de lokale maffiabaas, een straf van jaren uit zitten. En dan die kleine vis uit één of ander Latijns-Amerikaans land. Begonnen met het verbouwen van van de coca omdat dat de enige 'cash-crop' is, die wat geld in het laatje brengt. Opgeklommen totdat hij de sprong naar het westen mocht maken en z'n overtocht financierde met z'n eerste transport, hier aangekomen meteen aangebrand want voor dat geld mag je geen gegarandeerde overkomst verwachten, voor de echte dope-jongens ben je minder

**Een
revolutionair
in de
Bijmerbajes**

waard dan dat kilootje wat je weg brengt en er zijn lange wachtlijsten voor dit reisburo. En dan nog wat hollandse jongens die zwaar gepakt worden omdat ze hun activiteiten uitgebreid hadden naar een terrein waarvan de ongeschreven en geschreven regel nu een keer zegt dat het staatsmonopolie er op ligt: de fraudeurs. En verder dan nog de laatste groep: de junks die hard aangepakt zijn in het kader van de kleine kriminaliteitsbestrijding. De werkelijkheid onder een vergrootglas is dus in meerderheid samengesteld uit de onderklasse (als sociologies begrip!). Verkrachters en moordenaars, plegers van incest, dat is hier een- in de anonimiteit- levende minderheid. Als je de kranten gelooft lijkt het alsof de bajes er vol mee zit, een beeld wat niet klopt en eerder ingegeven door de krantenkoppen dan dat het in overeenstemming is met de feiten waarvoor 99 % hier zit. Buitenverhoudingen gelden hier in extreme mate. Dit flexibele systeem produceert en stimuleert individualisme, hier heeft iedereen z'n pacifikatieprijs en die varieert slechts van laag tot zeer laag. Sommigen zitten hier met het idee dat het een bedrijfsrisico is en zij ontwikkelen een cynisme als overlevenshouding. Anderen hebben weliswaar het idee 'gepakt' te zijn, maar dat komt meestal bovenop een leven vol met dat soort ervaringen. Zij ontwikkelen een overlevenshouding die openlijk neigt naar conformisme en 's avonds op cel naar zelf-destructie. Een algemeen bewustzijn over hoe de verhoudingen in elkaar

steken is er zeker maar neigt door een combinatie van anti-staat en individualisme- eerder naar rechts en extreem-rechts, dan naar de oplossing van de vraag naar het overleven als mens.

Ik leef hier op een 'onderhoudsdosis'. Op het minimum aan menselijkheid wat hier te ontwikkelen valt, hetgeen op zichzelf genomen al moeilijk is omdat er nauwelijks continuïteit in aan te brengen is. Tegen de tijd dat je aan elkaar gewend bent, gaat er weer één weg. Tot nu toe heb ik het heersende systeem hier van de ogenschijnlijke redelijkheid met z'n eigen wapens bestreden om zodoende de illusoire bajes- n.l. de bajes die 'opvoed', resocialiceert, korri-geert, een zgn. maatschappelijke mens produceert- af te breken en de putjes op de i te zetten waar het gaat om de werkelijke machtsverhoudingen.

Maar nadat de puntjes op de i staan volgt er niets van ons uit en blijkt het systeem een aanval met de eigen wapens makkelijk te kunnen hebben, vies en voos is dat omdat het dan af en toe lijkt alsof de tentakels van deze vorm van repressie al in je eigen hoofd zitten.

Door deze verfijnde psycho-sociale repressie en de onmogelijkheid om daar individueel in verzet te komen en daardoor- hierbinnen- ook een ontwikkeling door te maken, zit ik af en toe (klem) vast.

Steeds vaker het idee hebben niets 'nieuws' bij te dragen hebbend, steeds vaker het idee hebbend te herkauwen, zo ziet een dood punt eruit, zo dringt

zich het verschil tussen leven en overleven op. Overleven gaat nog wel, ik blijf meer in dat kindertehuis geleerd te hebben dan dat ik dacht (tegenvaller is, dat er nog zoveel is blijven hangen), maar dat heeft met kwaliteit weinig van doen. Bajesstrijd is meer dan overleven, maar gaat er om een perspectief op leven te veroveren en alleen zo is binnen ook buiten, wanneer je je eigen werkelijkheid begrijpt, moet je die kunnen veranderen.

En zo beginnen er zich een aantal grenzen en contouren af te tekenen. Eén zo'n grens is het idee dat kollektiviteit kan bestaan wanneer ik probeer voortdurend 'buiten' te zijn en 'buiten' zoveel mogelijk verklarend en mededelend over zich en haar zelf schrijft. De illusie dat deze communicatie, zoals Eva dat beschrijft, de werkelijkheid hier zo kan bestrijden dat zodoende het overleven, leven wordt. Al kan ik bellen en schrijven, ontvang ik post en bezoek, het vervangt nooit datgene wat ik zo mis.

De contouren bestaan eruit dat er nu drie gevangenen zijn die zichzelf als een politieke gevangene begrijpen en daarin ligt de mogelijkheid om een leefbare werkelijkheid te bevechten en te veroveren.

Pas dan is, in die knokpartij daarvoor, binnen ook buiten en is de bajesstrijd een agendapunt voor de revolutionaire tegenmacht in wording.

SUMUD!!!!

DE PLEITNOTA

"Maar in een democratie met een totalitaire organisatie, vervult het begrip 'objektiviteit' een geheel andere functie; namelijk een geestelijke houding af te dwingen die er naar tendeert het onderscheid tussen waarheid en leugen, informatie en propaganda, recht en onrecht te 'aten vervagen'(1). Met dit citaat van Marcuse is dit hele cirkus in één keer ontmaskerd. De term objektiviteit slaat in dit geval op de politieke veroordeling van 24 augustus, de politieke vervolging en dito opsporing, die aan het proces voorafgingen. De objektiviteit waarnaar de heersende klasse zo graag verwijst, bestaat in dit geval onder andere uit een zogenaamde onafhankelijke rechtspraak. In de werkelijkheid is die zogenaamd onafhankelijke rechtspraak een produkt van de verhoudingen tussen de verschillende klassen en is het zoals de oude heer Marx al zei, de tot wet verheven wil van de heersende klasse. Het is van oudsher het terrein waar de heersende klasse de repressie legitimeert en de maatschappelijke status quo verdedigt door het opleggen van straffen. Steeds hogere straffen ook, dit om de onderste klasse tot gewenst gedrag te dwingen: te disciplineren en te onderdrukken. De definitie van kriminaliteit is een politiek opportune: mensen die zwart bijverdien worden voor het gerecht gesleept, de A.B.P.-fraudeurs van Zon en Masson lopen vrij rond.

In mijn eerste procesverklaring heb ik de mechanismen van het zgn. Stevensbeke-effekt (2) uit de doeken gedaan. Een overrompelings-taktiek van de staat: van de één op de andere dag wordt het probleem wat de staat heeft m.b.t. de migranten vermaatschappelijkt. Onder het mom van de zgn. democratische inspraak wordt niet de vraag naar de huisvesting, economische en sociale mogelijkheden voor de migranten hier gesteld, maar de gezaaide onrust wordt gebruikt om een draagvlak te creëren voor het rassistiese vreemdelingenbeleid van de staat.

Een ander voorbeeld is het spel m.b.t. de cellenkapaciteit: de staat laat verkrachters lopen wegens een zgn. celgebrek. Het resultaat is dat er - terecht - heftige protesten komen, de officier haalt z'n schouders op en verwijst naar Den Haag. Die verwijst de klacht door naar het parlement met het verzoek om meer geld voor meer cellen. Resultaat is niet, dat er meer verkrachters of plegers van incest de bak indraaien; de nieuwe cellen worden gevuld met buitenlanders, junks en kleine fraudeurs.

Dergelijke des-informatie campagnes dienen ertoe de gevolgen van de verandering van de beleidsdoelstellingen van het openbaar ministerie toe te dekken en te verdoezelen. Het cellen tekort is niet ontstaan door een nieuw verkregen inzicht van de staat om het seksuele geweld uit de maatschappij te bannen; dat zou ook niet gaan, want de staat staat aan de wieg van het seksueel geweld. Dat deze dan toch overgaat tot vervolging onder druk van de vrouwenbeweging, is alleen om een positief imago te verwerven met als doel de verscherping van de repressie t.a.v. buitenlanders en junks af te dekken.

Een positief imago om de structurele rechteloosheid van buitenlanders te verbergen. Een rechteloosheid zoals die in de nieuwe vreemdelingenwet vastgelegd is met aparte kamers van de zgn. rechtspraak en het verdwijnen van beroepsmogelijkheden.

Nog een voorbeeld:

Op 9 december '88 vergaderde het comité van interne veiligheid van Europa - de TREVI - op Rhodos. Eén van de onderwerpen waarover vergaderd werd, was de harmonisatie van het visumbeleid. Dat het visumbeleid een onderwerp is voor het comité voor interne veiligheid werpt op zich een helder licht, hoe de staten aankijken tegen de migranten; puur en alleen als een veiligheidsprobleem.

De doelstellingen van de TREVI zijn de harmonisatie van de repressie: van politiek radicalisme, terrorisme, internationale criminaliteit en drugs, en nu worden de migranten dus onder één van deze categorieën gerekend.

In de week erna spreekt de hoge raad zich uit tegen de feitelijke gevangenhouding van migranten op Schiphol-Oost. Drie dagen na de uitspraak wordt de vreemdelingenwet gewijzigd en aanvaard: de neokonservatieve maakbaarheid van de maatschappij; als je beleid in strijd is met de wet, dan verander je gewoon de wet. De dwingende reden voor de staat zou gelegen zijn in de enorme stroom van migranten, die er is, naar het zgn. mekka van het noorden. Dat is de objektiviteit die gepresenteerd wordt, maar de werkelijkheid is, dat nederland zo'n beetje het laagste percentage opgenomen migranten van Europa heeft en het beetje wat door de barrières van het ontmoedigingsbeleid heen breekt, wordt weer teruggestuurd.

Het nederlandse beleid t.a.v. migranten wordt niet ingegeven door het bestaan van een nationaal maatschappelijk probleem: het beleid van de nederlandse staat en de cynische snelheid waarmee deze tot uitvoer gebracht wordt, is één van de instrumenten om de burgerlijke verworvenheden aan het Europa van '92 aan te passen. Dit naast de bestanding van de noord-zuid tegenstelling, en deze aan te scherpen. Of, zoals de veel te laat verscheiden franz josef strauss het zei:

"De mensen blijven maar zeuren over het verleden van twee wereldoorlogen, terwijl het duitse volk toen de pech had de verkeerde politieke leiding te hebben. Men zou meer aandacht moeten besteden aan de gevolgen van '68. Die puinhoop is nog steeds niet opgeruimd en dat dient te dringend te gebeuren".

Dit drukt de politieke consensus uit die de europese staatselites onderling hebben t.a.v. het project Europa '92. Voor de nederlandse verhoudingen betekent het de reorganisatie van de klasse-maatschappij, in die zin, dat eind jaren zestig en in de jaren zeventig de nederlandse klassestrijdbijl begraven werd in de instituties van de verzorgingsstaat, zoals de sociaal-economische raad e.d. Konkreet krijgt de reorganisatie van de klasse-maatschappij gestalte in de 2/3 - 1/3 maatschappij. Tweederde van de maatschappij wiens loyaliteit gekocht wordt door middel van de verlokkingen van de informatie- en communicatie-maatschappij en die bestaat uit de snel groeiende middengroepen.

Eenderde deel dat systematies buitengesloten wordt, een groep die bestaat uit buitenlanders, junks, jongeren met een lage opleiding, vrouwen door alle lagen van de sociale klassen heen, maar in het bijzonder de buitenlandse vrouwen en de bijstandmoeders. Buitenlanders gekriminaliseerd, geïlegaliseerd en gemarginaliseerd; 800.000 gezinnen die van de steun afhankelijk zijn, overgeleverd aan maatschappelijke isolatie en vervreemding: zo ziet die reorganisatie eruit!

"We willen de regeringen een duwtje in de goede richting geven. De economische eenwording van Europa zal winnaars en verliezers opleveren. We kunnen nu al voorspellen, wie de verliezers zullen zijn", zei Chaban-Delmas, ex-premier van Frankrijk en tegenwoordig lid van het actie-komitee voor Europa.

Samen met de e.g.-kommissaris de Lors voorspelt hij de mogelijkheid van een Europese sociale, economische en politieke crisis:

"Die crisis hoeft niet te ontstaan door halstarrigheid van één van de lidstaten, maar kan ook gekroëerd worden door sociale onrust aan de basis" (3).

Sociaal-economies is die crisis van Europa al lang een feit: de twaalf staten tellen 14 miljoen mensen die onder het bestaansminimum leven. Veertien miljoen mensen die geen onderwijs hebben; iedere dag onzekerheid of en wat ze 's avonds te eten hebben; geen of onregelmatig werk en dan nog in één van de zgn. sweatshops, zoals onlangs nog bleek uit een onderzoek van de stichting opstand: die toonde het bestaan aan van zo'n 700 textiel-sweatshops, waar onder dezelfde omstandigheden als in landen als Korea geproduceerd wordt.

"Door de open binnengrenzen zal het voor de illegale vreemdeling gemakkelijker zijn zich over het grondgebied van de Schengen-partners te bewegen. Het ligt voor de hand, dat zij juist naar die plaatsen zullen bewegen, waar het vreemdelingenbeleid het meest ruimhartig is en waar de kollektieve voorzieningen het makkelijkst benaderbaar zijn" (4).

Kort daarna vulde Korthals-Altes deze uitspraak aan: er moet een gedeeltelijke identifikatieplicht komen zolang de harmonisatie van de sociale voorzieningen nog niet volledig is.

Deze uitspraak geldt niet alleen voor de migranten uit Zuid-Europa en Noord-Afrika. Het beleid is er niet alleen op gericht om een sanitaire gordel te leggen voor nieuwe migranten, maar ook om de reeds aanwezige migranten via illegalisering te kunnen deporteren. Het venijn zit in de definitie van wat een illegale vreemdeling is, en daar valt iedereen onder die geen werk heeft, een uitkering heeft, buitenlandse vrouwen die gescheiden zijn.

Een Europa van vrij verkeer voor goederen, kapitaal en diensten wil alleen een vrij verkeer voor die personen, die in de economische categorie van de middengroepen en hoger vallen. Deze selectie in de toepassing van het begrip 'vrij verkeer' is wezenlijk hetzelfde als de apartheid in Zuid-Afrika.

Het onderscheid tussen: informatie en propaganda, waarheid en leugen. Europese eenwording als een grotere mate van vrijheid voor de heersende klasse tegenover het interne en externe kolonialisme, het is een Europa voor de neokolonialen, imperialisten en kapitalisten.

Hierbij wordt de stroom van goederen, kapitaal en diensten van noord naar zuid geen strobreed in de weg gelegd. Bij voorbeeld het geval van een Noord-Europese boer. Schaalvergroting, automatisering van de landbouw, overproductie en stagnerende afzet hebben veel boeren in het noorden werkloos gemaakt of als ze nog niet werkloos zijn, reddend ze zich uit de konkurrentieslag door nog meer te produceren en kopen het land daarvoor o.a. in Portugal. Om dit vrij verkeer niet te belemmeren heeft de Portugese staat onlangs de laatste institutionele verworvenheid van de revolutie in Portugal van '74 de nek omgedraaid, te weten de landhervorming. De zojuist genoemde identifikatieplicht dient er ook voor, om de bewegingen van het Europese permanente arbeidsreserveleger te controleren, in dit voorbeeld de land- en seizoenarbeiders van Portugal.

De eenheid van Europa komt tot uitdrukking in de harmonisatie van o.a. de justitionele repressie. De propaganda is, dat er een dreiging van buitenaf is, die de diverse staten bedreigt. De internationale kriminaliteit, de drugshandel, de migranten en het terrorisme. Deze kwalifikaties, zijn stuk voor stuk politiek bepaald en de hantering ervan is bedoeld om enerzijds de verscherpte interne tegenstellingen te neutraliseren, anderzijds om te voorkomen, dat de rook van de vulkaan op de drie continenten het noorden bereikt en de mensen niet voldoende vergeten zijn, hoe uitbuiting en onderdrukking ook al weer ruiken.

De verscherpte interne Europese tegenstellingen groeien naar het nivo van de tegenstelling tussen noord en zuid; tussen het internationaal kapitaal en het internationale proletariaat. Tegenstellingen waar geen politieke oplossingen voor zijn. De internationaal georganiseerde uitbuiting en onderdrukking, waar patriarchaat en imperialisme hand in hand verantwoordelijk zijn voor volken-, klasse- en sexmoord, wil een tolerantie afdwingen van datgene wat niet te tolereren is; en een akseptatie van deze gepresenteerde zgn. objektieve werkelijkheid staat gelijk aan geestelijke zelfvernietiging. De strijd tegen die zgn. werkelijkheid is noodzakelijkerwijs internationalistisch, radikaal en revolutionair. En het zijn deze ontwikkelingen, die de Europese staatselite, m.b.v. het beeld van 'de externe vijand', brengt tot het project van de preventieve kontra-revolutie. Een kontra-revolutie die de vorm van een sociale oorlog aanneemt en zich richt tegen de Europese marginalen en het revolutionaire en radikale verzet.

En dat is waar dit proces over gaat, hoe de nederlandse staat vorm geeft aan de preventieve kontra-revolutie. Het terrein waarop deze ontwikkeling het scherpst naar voren treedt is de harmonisatie van wet- en regelgeving; de herstructurering van de praktijk en de ideologie van justitiële repressie en de ontwikkeling van politieke justitie.

Zoals het akkoord van Schengen een proefballon is voor het Europa van '92, zo is dit proces een politiek-juridische proefballon voor een aantal maatregelen die in het kader van het Schengen-akkoord genomen zijn. De politieke vervolging en opsporing liggen in dat akkoord besloten. Schengen wordt niet pas in 1990 gerealiseerd, maar is dat al met ingang van 2 maart '86, stilzwijgend goedgekeurd door het parlement op basis van art.91 van de grondwet. Het is dus niet zo, dat pas in 1990 de korte en lange termijn veranderingen van kracht worden; al vanaf '86 is het beleid van justitie t.a.v. migranten, drugs en het politieke verzet een Schengen-beleid. En dit beleid is ontwikkeld tijdens de onderhandelingen over het vriendschapsverdrag tussen de B.R.D. en Frankrijk in '84: Modell Deutschland avec sauce française.

Dat is dan ook de reden waarom de laatste tijd de ene na de andere kommissie geïnstalleerd wordt, zoals:

- De Kommissie Moons. die het wetboek van strafvordering dusdanig gaat herschrijven, dat de positie van een verdachte teruggebracht wordt tot het niveau van vóór 1926. Volgens korthals-altes is dit noodzakelijk, omdat de rechtspositie van de verdachte veel te sterk zou zijn t.o.v. die van het openbaar ministerie.

- De Kommissie Van Veen. een kommissie die alleen samengesteld is uit politie- en justitie-ambtenaren, die het beginsel van "daadstrafrecht zodanig moet herformuleren, dat het voldoende is om zgn. voorbereidingshandelen strafbaar te stellen.

Alle maatregelen en voorstellen van de laatste tijd, die gepresenteerd worden als het zgn. 'herstellen van de mogelijkheid tot strafvervolging door het openbaar ministerie', hebben allen één ding gemeenschappelijk : ze zijn gebaseerd op de anti-terrorisme wetgeving van de B.R.D. en Groot-Brittanië. Zo werden er in Groot-Brittanië onlangs drie mensen veroordeeld tot straffen van 25 jaar gevangenisstraf omdat ze misschien wel eens de bedoeling zouden kunnen hebben de banden van de minister van noordierse zaken, Tom King, leeg te laten lopen. Thatcher en Lubbers mogen dan van mening verschillen over de rol en de functie van de kapitalistische staat in het verenigd europa, over repressie verschillen ze niet van mening.

Dat werd onlangs weer duidelijk bij de ondertekening van de Europese konventie t.a.v. uitlevering. Dat moet een legale basis geven aan de verhoren van verdachten door de Engelse politie na de 1e mei kampagne van de IRA. Die verhoren vonden plaats na razzia's in Amsterdam.

In de B.R.D. worden mensen vastgezet op grond van art.129A, een artikel dat de ondersteuning van een zgn. terroristische vereniging strafbaar stelt. De Duitse staat heeft er niet genoeg aan om gevangenen psychies aan te vallen met hun vernietigingsprogramma van de isolatiefolter; het is inmiddels ook voldoende om je hier tegen uit te spreken en vóór de samenvoeging van gevangenen, om lange tijd in de voorlopige hechtenis te verdwijnen. In alle gevallen gaat het om het strafbaar stellen van het denken en de invoering van het zgn. Gesinnungsstrafrecht: het intellectueel daderschap. Deze ontwikkeling is geen typisch Europees ontwikkeling, maar één van de zgn. westerse democratieën. In Zuid-Afrika werden de Sharpeville 6 veroordeeld tot straffen van 18 tot 25 jaar voor het hebben van een 'gemeenschappelijk doel'. Deze voorbeelden werpen een heel ander licht op de kommissie Van Veen. De invoering in Nederland van het intellectueel daderschap heeft niets te maken met de dood van de grootkruidentier heyn, maar alles met de invoering van de Europese anti-terrorisme wetgeving.

Zo ook dit proces.

De vervolging door het o.m. en het optreden van het L.C.T. wat uiteindelijk leidde tot het proces van 10-8-88, en de uitspraak van de rechtbank, zijn voorbeelden voor de Nederlandse variant van de Europese anti-terrorisme wetgeving.

Een ander voorbeeld van de ontwikkeling van politieke justitie is het optreden van justitie, politie en veiligheidsdiensten en rechters in de zgn. Mariëburg-zaak in Nijmegen.

Kenmerkend voor het optreden van justitie was de intensieve samenwerking met de b.v.d. en p.i.d. tijdens het vooronderzoek. Deze intensieve samenwerking richtte zich niet op daders, maar uitsluitend op de mensen die zich hebben bezig gehouden met de politieke voorbereiding en nasleep van de ontruiming van de Mariëburg. Hier is voor het eerst de Nederlandse variant van het Duitse art.129A gebruikt, namelijk art.140, toegepast voor politieke doeleinden.

Maar met de uitspraak van de rechtbank op 24-8-88 heeft justitie geen art.140 meer nodig. Een dergelijk vonnis kan niet alleen te wijten zijn aan de reaktionaire opvattingen van die rechtbank. De operatie "Barbertje moet hangen" kreeg dan weliswaar in de boeken als einddatum 24-8-88, maar had feitelijk al tot veroordeling geleid op 11-4, toen Klaas Wilting met veel bombarie z'n flap-overs hanteerde en propaganda-officier de Wit Kwijlend z'n komplot-theorieën ontvouwde. Het feitelijke proces begon al in januari '87.

Een aanslag van de RARA op de markro-vestiging in Nuth bracht een schuimbekkende fentener van vlijsingen en een, in een dito staat verkerende korthals-altes, voor de kamera's. In de maanden daarvoor had f.van v. z'n koloniale kapitaalgoederen geprobeerd te herverzekeren bij de staat. Een dergelijk openlijk bondgenootschap met apartheidskapitaal wilde korthals-altes niet voor het oog van de kamera's sluiten. Staat en apartheidskapitaal waren het echter roerend eens, dat het niet zo kon zijn, dat een Nederlandse multi zó aangepakt zou worden op z'n uitbuitingspraktijken. Het huwelijk tussen staat en kapitaal werd in het voetlicht geduwd en baarde drie gedochten:

* De eerste was het LCT. Niet het eerste bovenregionale team in dit land. De direkte voorganger was het zgn turkenteam, ter bestrijding van de zgn. turkse drugsmafia en als zodanig een probeersel van de internationalisering van politie en justitie.

Het LCT is daarentegen wél het eerste politieke politie-team, dat zo georganiseerd is. De belangrijkste opdracht was de schoffel te halen door de radikale en revolutionaire beweging, om zodoende de informatie van de b.v.d. en de p.i.d. te kunnen operationaliseren. De instelling van de zgn. boven-regio-

nale teams is al vergeleken met de sluipende invoering van het Amerikaanse f.b.i.-model. Maar het is nog concreter dan dat: de bovenregionale teams zijn een uitdrukking van de tendens om de staatsmacht te centraliseren en zo de beleidsmatige controle over de politieke en justitiële repressie te versterken en vormt een direkte verbinding met het komitee voor interne veiligheid, het bureau voor de preventieve kontra-revolutie: de TREVI. In dit kader lanceerde bondskanselier Kohl het voorstel tot de oprichting van europol, een supra-nationaal politie-apparaat. Europol kan dan grensoverschrijdende observaties organiseren; strafrechtelijke dossiers van het ene land naar het andere overdragen;

het beheer van het Schengen-Informatie-Systeem (S.I.S.) overnemen: een gigantische databank gevuld met de namen van alle mensen die niet in aanmerking komen voor de Europese migratie of de noord-zuid migratie, dit naast de namen van de mensen die onder één van de categorieën vallen die gedefinieerd zijn als bedreiging voor de staatsveiligheid. Een gedeelte van dit systeem, wat in 1990 volledig operationeel moet zijn, funktioneert nu al in Wiesbaden (brd.) en is al gevuld met zo'n 10 miljoen namen.

* Het tweede gedrocht wat achter de coulissen gebaard werd, was de oprichting van de werkgroep "overheid en bedrijfsleven" waarvan de belangrijkste doelstelling is te komen tot een permanente informatie-uitwisseling m.b.t. de zgn. dreigingsanalyse op basis waarvan de bedrijven hun veiligheidsmaatregelen aan kunnen scherpen. Het spreekt voor zich dat de informatie die nodig is om een zgn. dreigingsanalyse te kunnen maken uit de koker van de veiligheidsdiensten moet komen.

* Het derde produkt van het televisie-huwelijk was de uitvinding van het Nederlandse terrorisme. Korthals-altes ging de vergadering in met de slogan, dat er een eind moest komen aan het politiek gewelddadig aktivisme en kwam er vervolgens uit met de opmerking, dat dit terrorisme hard aangepakt moet worden. Binnen een half uur was de Nederlandse werkelijkheid ingrijpend veranderd. In navolging van zijn baas ontdekte ook de officier van justitie het terrorisme. Hij geeft er een zeer ruime interpretatie aan: alles wat meer schade aanricht dan het dichtlijmen van sloten, het bekladden van gebouwen of het gooien van verfbommen, valt onder de definitie van terrorisme van de officier. De definitie van wat terrorisme dan wel is, wordt opzettelijk vaag gehouden en zeer ruim gesteld en komt in vaagheid en ruime opvatting precies overeen met de versie van het Amerikaanse state-department:

"terrorisme is vooropgezet, politiek gemotiveerd geweld gericht tegen niet-militaire doelen door lokale groepen of klandestiene agenten van een staat, doorgaans gericht op de beïnvloeding van de publieke opinie".

Zoals artikel 140 opzettelijk vaag gehouden wordt als juridies kapstokartikel voor justitie en politie om de structuren van de radikale en revolutionaire oppositie aan te vallen, evenzo is het begrip terrorisme een kapstokbegrip en is het gebruik van het woord van staatswege altijd propagandistisch.

TERRORISME ALS EXTERN VIJANDBEELD: DESINFORMATIE EN PROPAGANDA.

"Voor de gemiddelde burger in het westen is het idee van de verenigde staten als sponsor - laat staan het idee van de voornaamste sponsor - van het internationaal terrorisme onbegrijpelijk"(5).

Maar de feiten spreken wat dat betreft een duidelijke taal, de v.s. zijn de dominante politieke en financiële macht achter het internationaal terrorisme, hetgeen gepresenteerd wordt als :

- de zogenaamde freedomfighters van nicaragua, normaal gesproken beter bekend als de contra's of contra-revolutionairen. De laatste benaming is te politiek en maakt het in het taalgebruik onmogelijk om de contra's te presenteren als bevrijdingsstrijders.
- Ook in angola heet de bloedige terreur van de unita tegen de bevolking een strijd van freedomfighters te zijn.
- In Latijns-Amerika werd de vuile oorlog van de jaren zeventig door de militaire dictaturen met de steun van de v.s. gevoerd tegen de zgn. subversie en het terrorisme, met tienduizenden doden die dat tot gevolg heeft gehad en nog heeft in landen als el salvador en guatemala.

De bedoeling achter de toepassing van het begrip terrorisme, als politiek taalgebruik, is de scherpe grens tussen bevrijdingsstrijd en staatsterrorisme te laten vervagen. Op deze wijze proberen de westerse staten een "politiek van het midden" te voeren t.a.v. het revolutionair geweld. Dit terwijl de enige vorm van terrorisme die daadwerkelijk onder de definitie van het state-department valt, het westerse staatsterrorisme is. Het voorbeeld van door het westen opgerichte en in stand gehouden fenomenen van de 'gewapende oppositie' in landen als angola, nicaragua spreekt voor zichzelf.

De stigmatisering van bevrijdingsbewegingen en jonge revolutionaire staten als het 'internationaal terrorisme' of 'terroristische staten' moet de weg banen voor zgn. counter-terrorisme operaties en zodoende de militaire interventies van de v.s., zuid-afrika en Israël in de hun omringende landen legitimeren.

Zo werd door de v.s. in 1985 een lijst van zgn. terroristische naties samengesteld. Eén van de direkte gevolgen daarvan was een verhoogde interventie van de cia in nicaragua.

Een ander gevolg was het intensiveren van de 'low-intensity-conflicts' in el salvador en op de Filipijnen. De l.i.c. is een eufemisme voor inmenging zonder inzet van Amerikaanse troepen.

Counter-terrorisme heette ook de aanval van de v.s. en groot-britannië op libië te zijn. Het was daarentegen gewoon westers staats-terrorisme, bedoeld om de politieke en militaire hegemonie van de v.s. te herstellen tegenover de te eigengereide twaalf van de e.g. De aanval op libië was bedoeld als een eskalatie om zodoende een verkapte nato-interventie in het midden-oosten mogelijk te maken. Dit was wat van de broek van kisinger te horen kreeg tijdens de bilderberg konferentie in april '86 in aughterarder te schotland. Kort daarna vertrokken de nederlandse mijnenvorgers in w.e.u.-verband naar de golf.

Op dit moment wordt er door de nato weer overlegd over een aanval op libië en heeft van de broek gezegd, dat het ondenkbaar zou zijn, dat nederland geen troepen zou leveren voor een zgn. vredesmacht in het midden-oosten als een internationale vredeskonferentie tot resultaten zou leiden. Deze voorbeelden zijn allemaal de uitwerking van de 'poindexter-doctrine'. Terrorisme (lees: bevrijdingsstrijd) is niet langer een probleem van de internationale politiek. De bestrijding ervan - in de vorm van het zgn. counterterrorisme - is de nieuwe vorm van oorlogsvoering van de westerse staten.

Nasst de honger als wapen is de low-intensity warfare doktrine de andere pijler, waarop het voeren van de derde wereldoorlog rust.

"Om samen te vatten, hoe de westerse definitie en konsekwenties van de toepassing van het begrip terrorisme eruit ziet:

Als de sovjet-unie hulp geeft aan de p.l.o., ondersteunt het het terrorisme en is het een terroristische staat, want de p.l.o. gebruikt geweld tegen de staat israël (...)

Als de v.s. steun geven aan israël, dat vervolgens een invasie pleegt in libanon, een sisteem van kollektieve straffen oplegt aan de bewoners van de west-bank, tunis bombardeert en aanvallen op andere p.l.o.-vestigingen uitvoert, is dit geen ondersteuning van terrorisme, want israël 'vergeeldt' slechts of voert kontra-terrorisme-operaties uit"(6).

De staat israël is een meester in het door elkaar halen van oorzaak en gevolg; de waarheid en leugen; informatie en propaganda. Op 9 december '88, op de 365ste dag van de Intifada riepen peres en shamir op, om een regering van nationale eenheid te vormen, om zodoende de dreigende crisis het hoofd te bieden.

"De regering van nationale eenheid is nodig om een oorlog te voorkomen", zei peres. In '82 viel israël libanon binnen om een oorlog te voorkomen en veroorzaakte o.a. het bloedbad in Sabra en Chattilla. Als israël zegt een oorlog te willen voorkomen, begint het een oorlog.

De hiervoor genoemde voorbeelden laten zien, dat zodra één der westerse staten het begrip 'terrorisme' gaat hanteren, dit altijd een oorlogsverklaring inhoudt. Zoals de officier van justitie, en daarmee het o.m. en dus de staat het begrip tot nu toe hanteerd hebben, laat het zich niet anders uitleggen als een oorlogsverklaring aan een gedeelte van de maatschappij. Konkreet is dat een oorlogsverklaring aan politieke en revolutionaire groepen en structuren.

Deze oorlogsverklaring is geen specifiek nederlandse, maar één van het politieke komitee van europa, de E.P.S. en het komitee van interne veiligheid en buro voor preventieve kontra-revolutie, de TREVI.

INTERNATIONAAL NATIONALISME

Tot nu toe heb ik vluchtig beschreven, hoe en waarom de eu-repressie en europartheid funktioneren en via de globale omweg van het internationaal staats-terrorisme aanbeldt bij de konstatering, dat de europese eenwording en het verdrag van schengen een verscherping van de tegenstelling tussen de (nationale) staat en maatschappij betekenen.

Ontwikkelingen als de illegalisering en marginalisering van groepen van mensen, ook wel de onderklasse genoemd, hebben de internationale herstrukturering als directe oorzaak. Ze worden echter verkocht als maatregelen die hun oorsprong vinden in een soort van 'nationale noodzakelijkheid'. Er zijn meer voorbeelden die het bovenstaande bevestigen, dan dat er uitzonderingen zijn.

Zo sust lubbers de angst van de sociaal-demokratiese vakbondstop met "het europa met een menselijk gezicht", het sociaal vangnet. De sociale voorzieningen zullen volgens lubbers niet naar beneden getrokken worden naar het nivo van andere europese landen.

Maar ondertussen valt nog maar weinig naar beneden te trekken. Nadat dekker z'n 300 punten overgenomen zag door de europese commissie, heeft hij zich op de herstrukturering en privatisering van de gezondheidszorg gestort. Zorgvuldig pakt de staat de slecht georganiseerde groepen aan, zoals jongeren, vrouwen, bejaarden, w.a.o.-ers en vermijdt zodoende openlijke konfrontaties met diegene die nog werk hebben. En als dat werk op de helling komt, wordt het verzet afgekocht met een zgn. 'sociaal plan', maar allemaal eindigen ze binnen vier jaar in de bijstand.

Voor de slecht georganiseerde groepen geldt allang een europese norm voor het bestaansminimum, dat is precies waar de bezuinigingen van de afgelopen jaren naartoe gewerkt hebben.

"We zien steeds verder een overwicht van een economiese en burokratiese rationaliteit die vreemdend werkt, vreemd is aan de werkelijke leefwereld, de beleefde werkelijkheid van mensen". Dit stelt prof.peters in de volkskrant van zaterdag 10 december, 366ste dag van de Intifada en op de dag van de 'viering' van het veertig jarig bestaan van de universele verklaring van de rechten van de mens.

Het zal zo'n vier à vijf jaar geleden zijn, dat wisse dekker, topman bij philips, in zijn hoedanigheid van lid van de 'industrial round table group', het eerste propaganda-offensief lanceerde voor een verenigd europa. Een handvol europese topmanagers zouden een weg bouwen, een snelweg van noorwegen tot spanje, zonder tol, douane etc.

Kort daarop presenteerde philips

een rapport: 'knelpunten in de eenwording van europa' geheten. De knelpunten behandelden alle noodzakelijke harmonisatiemaatregelen die doorgevoerd zouden moeten worden. Op basis van dit philips-programma heeft de europese commissie een 300-punten programma, een zgn. witboek, opgesteld. Dit initiatief van de economische elite werd in '85 overgenomen door de nationale partij-politieke elites, die er in rap tempo een 'nationaal overlevingsvraagstuk' van maakten. Een politiek projekt waarvan jan pronk in '78 nog zei:

"Zijn de christen-demokraten en liberalen niet heel bewust er op uit om veranderingen in nederland in progressieve zin tegen te houden door de reeds zo smalle marges van het beleid nog verder te verkleinen? En hoe zou dit nog gemakkelijker kunnen dan door dit te spelen over de band van de europese samenwerking? Een onvoorwaardelijke bevordering van verdergaande europese samenwerking speelt de grote landen en de behoudende krachten in de kaart"(7).

Ondertussen zijn de sociaal-demokraten allang tot de politiek van de neo-liberale economische herstructurering bekeerd. Hun grote voorganger keynes is definitief dood en begraven en daarmee hun grote verzoeningsprojekt: de verzorgingsstaat.

De vragen die jan pronk destijds opwierp zijn beantwoord bij de ondertekening van de europese akte in 1985. Toen werd het europees ekonomisme op de troon gezet en deed de nieuwe imperialistische fase z'n intrede in de parlementaire politiek.

Deze fase van internationalisering van alle sociale, economische, politieke en militaire verhoudingen ten behoeve van de mondiale (staats)-elite (zoals men die aantreft bij de jaarlijkse bilderbergkonferentie) kent vele verschijningsvormen. Maar er is niet één uitbuitings- en onderdrukkingsverhouding, die er niet door verscherpt wordt, in die zin is het proces van de europese eenwording totalitair.

Dat daar geen automaties verzet uit voortkomt, is niet omdat de mensen die direkt met de gevolgen van de eenwording gekonfronteerd worden, zich niet ellendig genoeg voelen. Of omdat de nood niet hoog genoeg is. Het is een direkt resultaat van het ontbreken van mogelijkheden, of het zicht daarop, om in verzet te komen.

Een thuiswerkster kan zich niet organiseren. zolang ze het werk verricht in de wetenschap, dat er voor haar tien anderen zijn en waar zou ze de tijd vandaan moeten halen om zich te organiseren, drie-dubbel belast als ze is?

HET HOOGSTE STADIUM

De individualisering, de fleksibilisering van de arbeid, de psychische armoede van de informatie-

en kommunikatie-maatschappij, dit alles is geen uitdrukking van emancipatie van de zgn. moderne mens, zoals de postmoderne yup-pies ons voorhouden, al roepend, dat er weer een tijdperk is aangebroken waarin het einde der ideologieën bezongen kan worden. De psychiese verelendung, de vervreemdende economische en burocratische rationalisering van menselijke vermogens, is een voorwaarde voor het in stand houden van de informatie- en kommunikatie-maatschappij.

In een wereld van multinationale programm's en simultane sateliet-uitzendingen zijn we allemaal buren, en juist ook niet.

De kommunikatie media zijn ge-centraliseerde bewustzijnsindustrieën en bevinden zich in de centra van de macht, het westen, maar zijn in hun menselijke vervreemden de werking internationaal bedoeld en werken ook zo. Op het platte land van columbia kun je met staatssubsidie een televisie kopen, maar de onderwijzer wordt vermoord. Het is het universele systeem van de leugen die een kollektieve vergeetachtigheid tot gevolg heeft. De enig toelaatbare herinnering is die aan de boodschappen van de dominante kultuur; en deze onthult de werkelijkheid niet, maar verhult haar; leidt niet tot betrokkenheid bij de vluchtende tamils die aankomen op schiphol, maar leidt tot passiviteit, het automaties grijpen naar de girokaart als er weer een nummer in beeld komt. De dodelijke vermoeidheid van een geplaagd mens, wanneer er weer een hongersnood plaatsvindt, leidt niet tot inzicht in de oorzaken van die hongersnood maar tot escapisme en egoïsme.

De konsument-mens consumeert de ellende van de wereld en produceert daarmee, wat eduardo galeano de "strukturen van de onmacht" noemt.

De konsument-mens is een produkt

en een materieel gevolg van de ideologische hegemonie zoals die in de dominante kultuur tot uitdrukking komt; volledig onworteld van de toekomst en zonder geschiedenis, maar alleen zó kan de tolerantie afgedwongen worden van een werkelijkheid die niet te tolereren valt.

Die strukturen van de onmacht vinden hun oorsprong in de economische verhoudingen, en daarmee in het kolonialisme, neo-kolonialisme, imperialisme en het patriarchaal kapitalisme (v.v.) zonder dat het doel van de strukturen van de onmacht daarin gelegen is. Met andere woorden, voor de meerderheid van de mensen bestaat de kollekt-

tieve medeplichtigheid niet als een bewust gegeven. Het doel van de strukturen van de onmacht is het kreëren van valse ideeën over de werkelijkheid om diezelfde werkelijkheid te kunnen reproduceren. De mens is gereduceerd tot een objekt en alle ingrepen van de dominante kultuur zijn erop gericht dit zo te houden en te houden en te voorkomen dat de mens haar/zich begrijpt als een subjekt dat in staat is een bewuste verhouding met de werkelijkheid aan te gaan en deze te veranderen. De strukturen van de onmacht slaan schotten in het bewustzijn van mensen, ontbinden de samenhang der dingen, kreëren een partikel- of vals-bewustzijn en scheiden het weten van het begrijpen.

Alleen zó is te begrijpen, waarom iedereen tegen apartheid is, terwijl het de staat toch iedere keer lukt om een politiek van ja-zeggen en nee-doen voort te zetten om zo doende de apartheid voor eigen doelen in stand te houden. Alleen zó is te begrijpen, waarom er een rascisties vreemdelingenbeleid gevoerd kan worden; hulp aan illegalen strafbaar wordt en het desondanks stil blijft (op wat gereutel in de tweede kamer na).

Alleen zo is te begrijpen, waarom de mensenrechten alom gezien worden als een absoluut minimum van een modern humanisme, terwijl er hele direkte factoren bepalend zijn voor de onmogelijkheid om ook maar ergens een ideale mensenrechten situatie te kunnen signaleren.

alleen zó is te begrijpen, waarom deze staat steeds veelvuldiger gebruik maakt van des-informatie en leugens, een beeld nodig heeft van een bedreiging. De waarheid bedreigt de subjektieve veiligheid van de staat en daarmee die van het hele systeem.

En daarin schuilt ook het subversieve karakter van de strijd van de RARA en kommando's als No Pasaran. Door hun offensieve praktijk herstellen ze het beeld van de werkelijkheid en dwingt ons om de eigen verhouding met die werkelijkheid opnieuw te stellen, om zodoende alsnog en opnieuw met Marcuse en Sartre - dat de structuren van de apartheid in het westen liggen en zodoende het probleem hier ligt evenals een deel van de oplossing.

"Wanneer zij geweld gebruiken, beginnen ze geen nieuwe keten van gewelddaden, maar doorbreken ze de bestaande keten van geweld"(8). En dat is het exakte en principiële onderscheid tussen het structurele geweld van de werkelijkheid van alle dag en het revolutionaire geweld van de RARA en diverse kommando's.

"Iedere radikale oppositie tegen het bestaande systeem moet noodzakelijkerwijs globaal zijn. Wij, als autonome solidariteitsgroepen, onderdeel van de radikale linkse oppositie in één van de machtigste staten van de E.G., kunnen de politiek van de E.G. alleen maar fundamenteel aanvallen. Voor heel Europa willen ze een harmonisatie van de sociale politiek, de economie, de wetgeving etc. Dat betekent o.a. minder sociale voorzieningen, minder werk, lagere lonen, meer concurrentie en meer controle.

Wij moeten echter ook de rol van de E.G. in de drie continenten en de ontwikkelingshulp als wapen in de opstandbestrijding in hun eigenlijke functie benoemen. Ontwikkelingshulp schept niets anders dan nieuwe structuren voor uitbuiting door de industrielanden en zo wordt op langere termijn de integratie in de wereldmarkt (van de drie continenten) gerealiseerd"(9)

En dat is een andere tegenstelling die verscherpt wordt door de Europese eenwording: de tegenstelling tussen het projekt van de Europese en mondiale staatselites enerzijds en de volks- en bevrijdingsbewegingen in de drie continenten die strijden voor economische, politieke en sociale zelfbeschikking anderzijds.

Deze tegenstelling is onverzoenlijk en absoluut. Door de internationalisering van het kapitalistische patriërchaat is er geen boer of boerin, geen lomp proletariër, geen arbeidster of arbeider op de drie continenten, die in de steden en op het platteland niet gekonfronteerd wordt met de gevolgen en de invloed van de internationale herstructurering.

DE STRATEGIE VAN DE SPIN

De ontwikkeling van de onderontwikkeling, zoals de latijns-amerikaanse economen het huidige proces van herstructurering noemen; de penetratie van kapitalistische verhoudingen in de drie continenten om te komen tot een 'perifeer kapitalisme', zoals de Afrikaanse economen het benoemen, houden beiden een verregaande vernietiging in van de sociale structuren die er na de eeuwenlange kolonialisatie nog over waren. Het is in dit verband dan ook belachelijk het onderscheid te maken tussen zgn. economische vluchtelingen en zgn. politieke. Slechts een miniem percentage van de vluchtelingen komt terecht in het noorden. Het overgrote deel bevindt zich in de steden als sociale marginalen, gevlucht voor hongersnoden die een gevolg zijn van jarenlange kapitalistische-patriërchale en koloniale roofoverval op de vruchtbaarheid van de bodem; of gevlucht voor de oorlogen op regionaal niveau die in stand gehouden worden door het noorden d.m.v. wapenleveranties, politieke interventies als een konsekwentie van regionale spanningen die hun oorsprong vinden in de manier waarop de koloniale naoorlogse grenzen getrokken zijn: de zgn. etnische conflicten. Die zgn. etnische conflicten bestaan in de werkelijkheid niet, ze zijn allemaal conflicten die voortkomen uit het kolonialisme en neokolonialisme en dienen net als de zgn. nationale conflicten, de belangen van het imperialisme. Eén van die plaatsen waar de strategie van de spin het duidelijkste is, is Palestina.

Na jarenlang onderworpen te zijn geweest aan de kolonisatie van de staat Israël die het scherpst tot uitdrukking kwam in de zgn. nederzettingenpolitiek, zijn de economische en sociale structuren van de Palestijnen in de bezette gebieden, zwaar onder druk gezet. De strategie van de spin was erop gericht om iedere mogelijkheid tot een economies zelfstandige activiteit te voorkomen. De Israëlische staat controleerde alle exportmogelijkheden van Palestina.

Door middel van een zgn. preferentieverdrag kreeg de Israëlische staat van de e.g. direkt toegang tot de Europese markt waarmee de e.g. direkt betrokken is bij het kolonisatieproject van de bezette gebieden.

Dit alles is onder druk van de Intifada aan het veranderen. De Israëlische staat is niet langer in staat de Palestijnse economie te onderwerpen aan de strategie van de spin en evenmin is de e.g. in staat nog langer de Intifada te negeren.

Maar wezenlijk is de politiek van de e.g. niet anders dan Theodor Herzl 'm al formuleerde: Palestina als bruggehoofd voor het imperialisme.

"Als zijne majesteit, de sultan (van het Ottomaanse rijk) ons Palestina zou toekennen, maken wij ons sterk, dat wij orde op zaken zullen stellen in de Turkse financiën. Voor Europa zullen wij er een voorpost zijn tegen Azië, wij zullen de voorhoede van de beschaving vormen tegen de barbarij"(10).

En om te voorkomen dat Palestina een bruggehoofd van de bevrijding wordt, heeft de e.g. op basis van een Nederlands plan een preferentieverdrag met het Palestina van de bezette gebieden gesloten. Niet vanuit een opwelling van filantropie, maar simpelweg om de Palestijnse revolutie opnieuw, maar dan als een lokale economie, te integreren in het wereldhandelsstelsel. Dit neokolonialisme heeft geen ander doel dan te voorkomen dat de Palestijnse volk zich over de Arabiese massa's verspreidt, die op hun beurt de status quo in het Midden-Oosten ingrijpend zouden wijzigen; het is de angst voor vele autolozes zondagen.

In één jaar tijd heeft de Intifada

de puntjes op de i gezet en de westerse politieke en economische belangen ontmaskerd.

Alweer wordt de Nederlandse politiek t.a.v. het Midden-Oosten en de Palestijnen niet ingegeven door filantropie maar keiharde belangen: zo'm 90% van de Europese oliebehoefte komt uit het Midden-Oosten en het grootste gedeelte daarvan wordt overgeslagen en verwerkt in Europa, Rotterdam.

Kenmerken voor de na-oorlogse internationale economische orde is het hegemoniale karakter ervan. Er is geen land in het zuiden, dat zich aan de wereldmarkt kan onttrekken; er is geen land in het noorden dat daarin een beleid voert, dat niet in overeenstemming is met de belangen van de multinationals en de westerse staten. Er is geen volk, dat strijdt voor zelfbeschikking en daarbij de westerse staten niet op haar weg vindt.

Azania, Palestina en Nicaragua zijn daar exemplarische voorbeelden van. Het beleid van de Nederlandse staat en het gedrag van de Nederlandse grote en kleine multinationals vormen op geen enkel niveau een uitzondering. Het beeld van de Hollandse koopman met een dominee-mentaliteit bestaat alleen in de koloniale geschiedenisboekjes, maar niet in de werkelijkheid. Dit bleek onlangs nog bij de presentatie van een onderzoek van de Nijmeegse politiekoloog hoeven:

enige die beter worden van de Nederlandse zgn. hulpprogramma's en de zgn. ontwikkelingshulp zijn de Nederlandse exportbedrijven. Philips heeft een groot gedeelte van het overhevelen van de productie uit het noorden naar de zgn. lage-lonen-landen gefinancierd met het geld van het min. van ontwikkelingssamenwerking en buitenlandse zaken.

Vlijmscherp, duidelijk en niet anders te lezen als een oorlogsverklaring aan de zuidelijke landen is in dit verband de uitspraak van Neerlands havik op het gebied van de internationale economische politiek en de bankier van de staat, Onno Ruding: "Laat ze maar bloeden, alvorens nog meer geld te lenen", zo sprak deze verpersoonlijking van het steile neokonservatisme in zijn hoedanigheid als voorzit-

ter van het Interimkomitee van het i.m.f., over de schuldenlast. Deze uitspraak deed hij op het kongres van i.m.f./wereldbank in Berlijn afgelopen september.

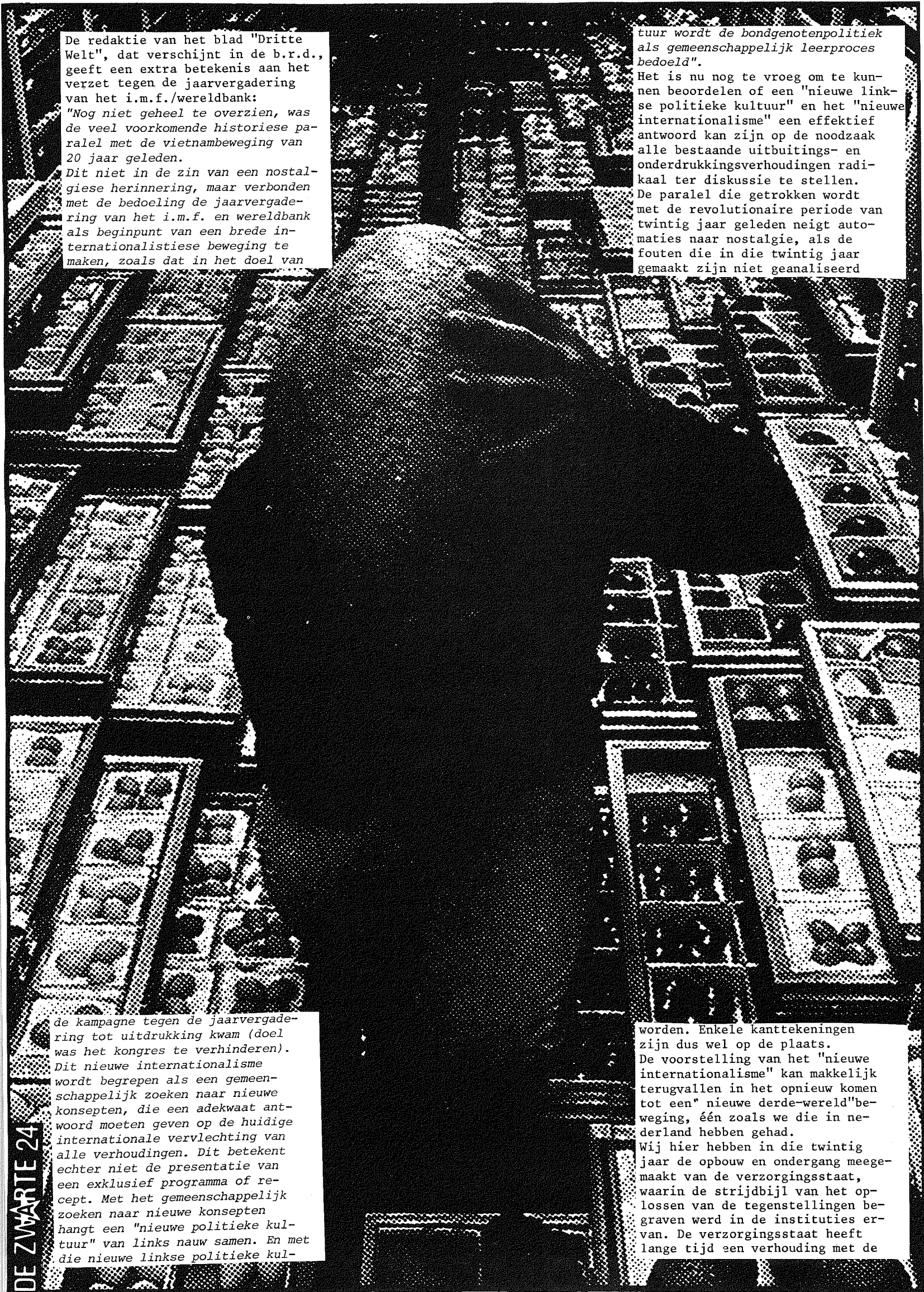
Voor ons, de beweging van tachtig, heeft Berlijn een andere betekenis. Een betekenis van het verzet tegen de internationale economische orde en als publieke ontmaskering van de politiek van de noordelijke staten en met name een duidelijk zicht op wiens ruggen de overconsumptie, het kapitaaloverschot, de milieuverniëting enz. afgewenteld worden.

Kameraad Fidel Castro zei het in een groet aan het tegenkongres in Berlijn zo:

"Voor alles wil ik de organisatoren van deze gebeurtenis onze groeten en erkentelijkheid met dit initiatief overbrengen. Een initiatief dat men nu al als van historische betekenis kan duiden. Dat geldt niet alleen voor de plaats van het initiatief, maar ook voor de verschillende thema's behorend tot het leven van alle dag, die dit initiatief omvat. Deze thema's zijn eenduidig, vanuit verschillende gezichtspunten, betrokken op de problematiek van de schuldenlast en de samenhang ervan met de internationale economische orde.

De schuldenlast heeft zich tot één van de brandendste vragen van nu ontwikkeld, want ze omvat het totaal en is wellicht de duidelijkste uitdrukking van het onrechtvaardige en ondragelijke karakter van de huidige economie. De schuldenlast is dus een direkt gevolg van de onderontwikkeling, het kolonialisme wat de onderontwikkeling ontwikkeld heeft en derhalve een gevolg van het kapitalisme.

Voor een werkelijke oplossing van de schuldenkrisis te vechten betekent voor de ontwikkeling van het grootste gedeelte van de mensheid te vechten. Wij hebben gesteld, dat het een axioma is, dat er zonder vrede geen ontwikkeling kan zijn. Maar evenzo is het een axioma, dat er zonder ontwikkeling geen vrede kan zijn. In deze strijd is het meer dan ooit noodzakelijk om naast onze eigen inspanningen de solidariteit, de onderlinge internationale samenwerking te ontwikkelen".

De redactie van het blad "Dritte Welt", dat verschijnt in de b.r.d., geeft een extra betekenis aan het verzet tegen de jaarvergadering van het i.m.f./wereldbank:

"Nog niet geheel te overzien, was de veel voorkomende historische parallel met de vietnambeweging van 20 jaar geleden.

Dit niet in de zin van een nostalgische herinnering, maar verbonden met de bedoeling de jaarvergadering van het i.m.f. en wereldbank als beginpunt van een brede internationalistische beweging te maken, zoals dat in het doel van

tuur wordt de bondgenotenpolitiek als gemeenschappelijk leerproces bedoeld".

Het is nu nog te vroeg om te kunnen beoordelen of een "nieuwe linkse politieke cultuur" en het "nieuwe internationalisme" een effectief antwoord kan zijn op de noodzaak alle bestaande uitbuitings- en onderdrukingsverhoudingen radikaal ter discussie te stellen. De parallel die getrokken wordt met de revolutionaire periode van twintig jaar geleden neigt automatisaties naar nostalgie, als de fouten die in die twintig jaar gemaakt zijn niet geanalyseerd

de campagne tegen de jaarvergadering tot uitdrukking kwam (doel was het kongres te verhinderen). Dit nieuwe internationalisme wordt begrepen als een gemeenschappelijk zoeken naar nieuwe concepten, die een adequaat antwoord moeten geven op de huidige internationale vervlechting van alle verhoudingen. Dit betekent echter niet de presentatie van een exclusief programma of recept. Met het gemeenschappelijk zoeken naar nieuwe concepten hangt een "nieuwe politieke cultuur" van links nauw samen. En met die nieuwe linkse politieke kul-

worden. Enkele kanttekeningen zijn dus wel op de plaats. De voorstelling van het "nieuwe internationalisme" kan makkelijk terugvallen in het opnieuw komen tot een "nieuwe derde-wereld" beweging, één zoals we die in nederland hebben gehad. Wij hier hebben in die twintig jaar de opbouw en ondergang meegeemaakt van de verzorgingsstaat, waarin de strijdbijl van het oplossen van de tegenstellingen begraven werd in de instituties ervan. De verzorgingsstaat heeft lange tijd een verhouding met de

drie kontinenten afgedwongen die getipeerd kan worden als een wij-zij-verhouding, een houding van solidariteit die gebaseerd is op een besef van eigen welvaart, waarvan een gedeelte genivelleerd moest worden, maar waarbij die houding nergens de fundamenteën van die verzorgingsstaat ter discussie stelde. Het uitgangspunt van de brede sociale beweging die zich bezig hield met de zgn. derde wereld was veel meer de "ervaring van het lijden", zoals Adorno dat beschreef:

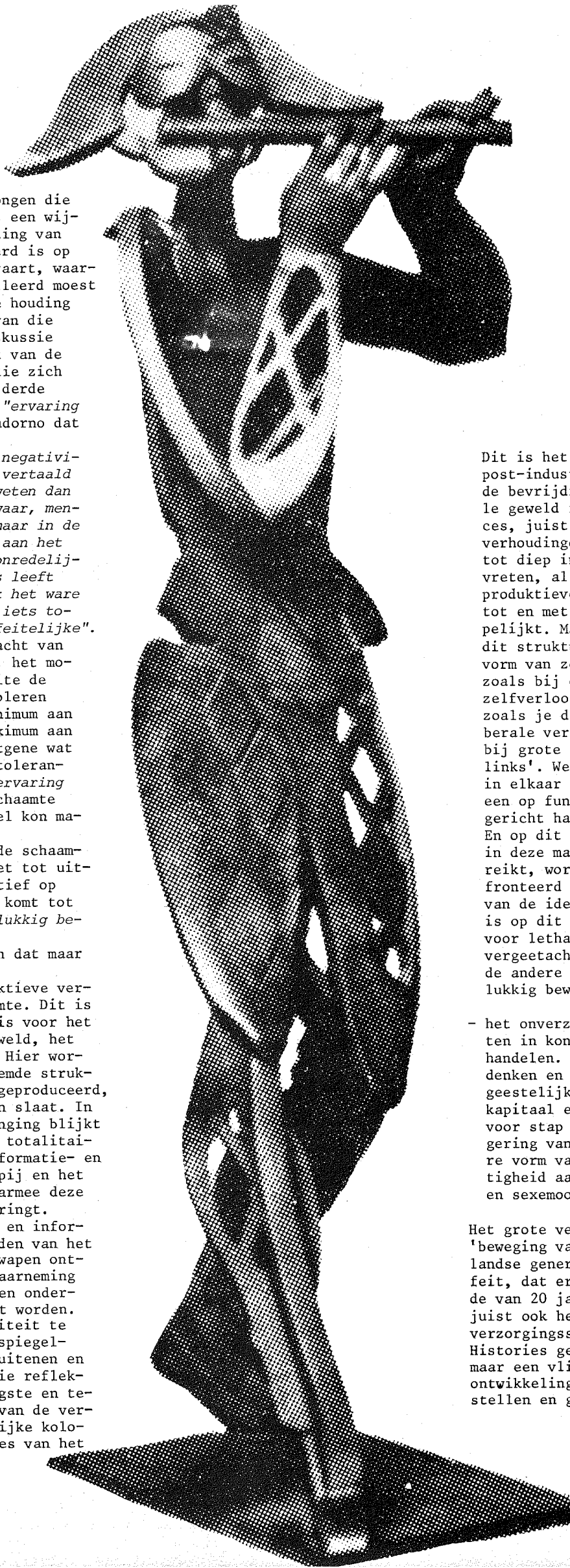
"In het lijden wordt de negativiteit van het objektieve vertaald in subjektiviteit. Wij weten dan wel niet positief, wat waar, menselijk en redelijk is, maar in de ervaring van het lijden aan het valse, onmenselijke en onredelijke van onze geschiedenis leeft niettemin het besef, dat het ware menselijke en redelijke iets totaal anders is dan het feitelijke".

Op het toppunt van de macht van de moderne staat, d.w.z. het moment waarop de staatselite de werkelijkheid kon controleren en beheersen met een minimum aan fysiek, maar met een maximum aan structureel geweld - datgene wat Marcuse de repressieve tolerantie noemt - was het de ervaring van lijden die van de schaamte dat revolutionaire gevoel kon maken.

Het revolutionaire van de schaamte komt niet en kwam niet tot uitdrukking in een perspectief op concreet handelen, maar komt tot uitdrukking in het ongelukkig bewustzijn.

Een ongelukkig bewustzijn dat maar twee uitgangen op laat:

- aanhaken bij de kollektieve verdringing van de schaamte. Dit is de psycho-sociale basis voor het toenemend seksueel geweld, het racisme en fascisme. Hier worden de al eerder genoemde structuren van de onmacht geproduceerd, de stilte die schotten slaat. In de kollektieve verdringing blijkt de massiviteit en het totalitaire karakter van de informatie- en kommunikatiewaardschappij en het structurele geweld waarmee deze zich aan eenieder opdringt. Met het informatie- en informatiemonopolie in handen van het westen is een modern wapen ontwikkeld, waarmee de waarneming van de uitgebuitenen en onderdrukten veranderd moet worden. In plaats van de realiteit te spiegelen, moeten de spiegelbeelden van de uitgebuitenen en onderdrukten de illusie reflecteren. Het is het hoogste en tevens laatste stadium van de vreemding: de geestelijke kolonisatie, en het verlies van het besef ervan.

Dit is het wezenlijke van de post-industriële maatschappij en de bevrijding van dit structurele geweld is een geweldadig proces, juist omdat alle bepalende verhoudingen voor mens-zijn zich tot diep in de zgn. privé-sfeer vreten, alle produktie- en reproductieverhoudingen hebben zich tot en met de geest vermaatschappelijkt. Maar al te vaak is het dit structurele geweld dat de vorm van zelfdestruktie aanneemt zoals bij de dope-kultuur; of de zelfverloochening en -ontkenning zoals je dat ziet bij de neo-liberale veronika-kultuur, maar ook bij grote delen van 'post-modern links'. Wel weten hoe 't allemaal in elkaar steekt, maar niet tot een op fundamentele veranderingen gericht handelen te kunnen komen. En op dit punt, wat ieder mens in deze maatschappij wel eens bereikt, wordt men opnieuw gekonfronteerd met de massiviteit van de ideologische hegemonie. Het is op dit punt, dat men kiest voor lethargie, apathie of de vergeetachtigheid; of men kiest de andere uitgang van het ongelukkig bewustzijn:

- het onverzoenlijk nee om te zetten in concreet en zelfbewust handelen. Een keuze voor krities denken en concreet handelen; de geestelijke kolonisatie van staat, kapitaal en patriarchaat stap voor stap af te breken en de weigering van en verzet tegen iedere vorm van kollektieve medeplichtigheid aan de klasse-, volker- en sexemoord.

Het grote verschil tussen ons, de 'beweging van tachtig' en de nederlandse generatie van '68, is het feit, dat er niet alleen een periode van 20 jaar tussen ons zit, maar juist ook het hele projekt van de verzorgingsstaat.

Histories gezien is het natuurlijk maar een vliegepoepje. Maar in de ontwikkeling van de juiste vragen stellen en goede antwoorden te for-

muleren, maakt het een wereld van verschil. Vóór ons ligt niet de opbouw van een verzorgingsstaat, maar een verregaande afbraak ervan en een verenigd europa.

Vóór ons ligt niet de mogelijkheid van een 'mars door de instituties' ter emancipatie van de mens, met behoud van het vrije markt mechanisme, maar de konkureer-en-pres-teer-of-sterf-maatschappij.

Naast ons ligt niet de 'derde wereld' die geholpen moet worden, maar zijn het kameradinnen die de zelfde strijd voeren met gemeenschappelijke doelen en dito vijanden. Ze zijn niet langer objekt van onze solidariteit.

Achter ons ligt de linkse reformatie van de jaren zeventig en vóór ons het revolutionair proces. En dat maakt de verhouding met solidariteit een fundamenteel andere, het 'zij' is aan het veranderen in het 'wij' en de mate van herkenning in de strijd van de kameradinnen is bepalend voor onze politieke invulling van solidariteit, als een onmisbaar onderdeel van de strijd. Politieke solidariteit is de solidariteit van de bevrijdingsbewegingen, die in hun strijd de verzamelde krachten en macht van het westen op hun pad vinden. Alleen door die strijd prakties en inhoudelijk aan elkaar te koppelen en met elkaar te verbinden zijn we in staat de verspreide aanval op een leven als mens af te slaan.

Iedere overwinning van hen is er één van ons, iedere nederlaag ook. Wij (de beweging van tachtig) hebben, ondanks verschillende posities, de ervaring van absolute vervreemding gemeenschappelijk. Hoe meer de 'warenmaatschappij' haar tentakels over het leven uitspreidt, hoe meer de producent van de 'waren' zelf een waar wordt; en tegenwoordig is het karakteristieke van de 'waar', dat ze disposable, wegwerpbaar is. En dat is precies, wat er met 800 duizend uitkeringsgezinnen in nederland en 14 miljoen anderen in europa aan de hand is.

De instituties van de parlementaire democratie roepen altijd maar weer om tolerantie jegens de als meerderheidsbesluiten gepresenteerde bescherming van de belangen van een kleine staatselite.

"De tolerantie als een instrument voor voortdurende slavernij"(11), want een mondiale minderheid van 18% heeft alle macht in handen tegenover een meerderheid die die rijkdommen produceert of erdoor krepert.

De afbraak van de verzorgingsstaat heeft ook ons geraakt, alhoewel we ons altijd min of meer aan de rand ervan bevonden hebben, geraakt in de mogelijkheden om een alternatief leven vorm te geven. De gedoog-zone van de staat die begin jaren tachtig door de kraakbeweging gevuld is, bestaat prakties niet meer. De herstructurering dreigt ook onze sociale structuren te vernietigen evenals die van de andere gemarginaliseerde groepen. Duidelijk wordt

dat het kapitalisme in dit stadium niets dan ellende produceert.

In het zuiden in de vorm van de bevolkingspolitiek, de schuldenlast, de low-intensity warfare, de hongersnoden en de milieuvernietiging. In het noorden in de vorm van de psychiese en kulturele verelending, de maatschappelijke vervreemding van bevolkingsgroepen die voor het kapitalisme overbodig zijn, de seksistische programma's van genen- en biotechnologie, toenemende milieuvernietiging. Voor steeds meer mensen wordt de vraag vóór milieubehoud tegelijkertijd de vraag naar de wenselijkheid van het kapitalisties-patriarchale groeimodel.

Vandaar dat deze rotverklaring ook zo verdomde lang aan het worden is. Dit alles is een begin, het begin van het bevechten van een eigen kollektieve werkelijkheid.

Een ontwikkeling die alleen met elkaar, als een gemeenschappelijk proces tot stand gebracht kan worden.

Niet in de studeerkamer, niet met een krities bewustzijn alleen, maar gekombineerd met het gezamenlijk zetten van stappen in de praktijk. De kollektiviteit gestalte geven binnen de eigen structuren. Het gaat er nog steeds om een konkrete utopie te realiseren en dat kan op dit moment alleen door een politiek

Onweerstaanbaar dringt zich voor de komende jaren de vraag van een revolutionaire en radikale strategie gekombineerd met een offensieve militante politieke praktijk op. Het heeft in dit stadium geen enkele zin te filosoferen over toekomstige ideologische modellen m.b.t. de inrichting van de maatschappij. Niet de wetenschappelijke haalbaarheid van de te veranderen werkelijkheid staat nu ter discussie. Ter discussie hier en nu staat de stapsgewijze herovering van de identiteit als politiek denkend en handelend mens. Een transformatie van objekt van de warenmaatschappij naar het revolutionaire subjeekt; en dat is een zeer konkreet proces, de aangrijpingspunten daarvoor liggen in het leven van alle dag.

van het onverzoenlijk nee te combineren met het leven van het alternatief. Dat lijkt ingewikkeld maar is het niet: gasafsluitingen in de winter bestrijd je door jezelf en de anderen weer aan te sluiten. Geld voor het gereedschap komt van het kollektieve kaffee op de hoek: een simpel voorbeeld van de dialektiek van bevrijding. Eenheid in denken en handelen is de praktijk. En van die praktijk maken de RARA en revolutionaire kommando's als No Pasaran een onvervreemdbaar onderdeel uit.

Met de ontwikkelingen in Nederland van de laatste anderhalf jaar, maar ook met de ontwikkeling in de landen om ons heen is de tijd aangebroken om een volgende stap te zetten: de diverse authentieke processen ontwikkelen in de B.R.D., Frankrijk, Italië, Denemarken en Nederland, onderling op elkaar betrokken in discussie, solidariteit en verzet. Een politieke tegenmacht die de fundamenteën van dit systeem raakt kan niet anders dan revolutionair en internationalistisch zijn en ook dit is bijzonder prakties en concreet.

zijn de redenen, waarom art.140 hier toegepast wordt op politieke groepen en delen van de beweging. Dat is de reden, waarom de bewijslast er helemaal niet toe doet. Het is zoals bakker-schut het in zijn pleidooi op 10-8-88 zei: "De staat begrijpt z'n eigen dialektiek niet, en ik ben niet van plan 'm nog verder uit te leggen"

NO PASARAN, PASAREMOS! SUMUD

De noten (heb ik zo'n lol in gehad, lijkt het wel een wetenschappelijk werkje).

- 1) Marcuse: "kritiek der reinen tolerantanz"
- 2) Procesverklaring 10-8-88
- 3) Chaban-Delmas, in Volkskrant van 19-11-88
- 4) Korthals altes bij de opening van het nieuwe jaar van de politie-akademie.
- 5) Edward S.Herman: "Power and semantics of terrorism", CAIB
- 6) Bijdrage aan het kongres in Frankfurt over 'terrorisme', 4/86 door N.Chomsky+E.Herman.
- 7) Volkskrant 5-8-88
- 8) Marcuse: idem
- 9) Bijdrage aan de anti-imperialistische en autonomen demo tegen het i.m.f.
- 10) A.I.B.-Intifada special
- 11) Marcuse: idem
- 12) K.Marx+F.Engels: "Die deutsche Ideologie" (vrij, zeer vrij vertaald).

RENÉ IS VRIJ!!

We zijn zo gek als een deur, omdat hij weer bij ons terug is.

Dit waren de eerste stukken over het proces, later volgt er meer informatie (en discussie).

De ontwikkeling van repressie zal door deze uitspraak niet wezenlijk veranderen, in tegendeel. De discussie over Bajesstrijd, die in gang is gezet willen we daarom zeker verder voeren.

Op 28 maart wordt het proces tegen René verder gevoerd over de aanslag op KEP/ELBA.

Daarnaast willen we op dit moment niet vergeten dat er 2 Dev Sol-sympathisanten nog steeds vastzitten.

Dat Frank nog steeds vastzit en nu vrijwel zeker uitgewezen zal worden. En er zijn meer politieke gevangenen. De Bajesstrijd moet dus doorgaan!

Halil en Mustafa vrij!!

Geen uitwijzing van Frank!

Vrijheid voor alle politieke

gevangenen!

En dit is misschien de belangrijkste les van '68: het uitgangspunt van een praktische utopie. Weer op dat punt te belanden om een revolutionaire transformatie, als een permanent proces in ontwikkeling weer op de agenda van alle dag te plaatsen. Het is de enige mogelijkheid om de tentakels van de informatie- en kommunikatiesmaatschappij één voor één af te hakken.

En het is deze gedachte en deze ontwikkeling die de staat aanvalt. Dat

HOERARA
RENÉ = VRY

Na eis van 6 jaar
in hoger beroep
RaRa-
activist
op vrije
voeten

De
gehe
and
wyl
sabot
lingen

Van een onzer verslaggevers
AMSTERDAM, woensdag
Het gerechtshof in Amster-
dam heeft gisteravond de

...woordelijk zijn
voor de onjuiste informatie, als-
mede het écht treffen van betere
maatregelen.

RaRa

Het gerechtshof in Amsterdam heeft het van terreurdaden verdachte lid van de RaRa-groep op vrije voeten gesteld omdat het bewijs waarop hij in eerste instantie door de Amsterdamse rechtbank was veroordeeld, waarschijnlijk onrechtmatig is verkregen.

Bij deze beslissing knaagt het rechtsgevoel. Het aangevoerde bewijs was in de ogen van de rechtbank voldoende om de schuldverklaring te kunnen uitspreken. Rechts staat het daarmee vast dat de betrokkene een reeks van terreurdaden heeft gepleegd.

Alleen omdat de rechter-commissaris bij de huiszoeking niet aanwezig was zoals de voorschrift, kon de verdachte vrijuit gaan. Natuurlijk behoren alle regels van het wetboek van strafrecht te allen tijde in acht te worden genomen. Daar kan de rechter volgens de huidige rechtsbepalingen niet omheen.

Maar deze zaak roept wel de vraag op hoever deze rechtsbescherming behoort te gaan en waar deze haar einde vindt. Het gewicht van de zaak zelf, waar het om gaat, moet daarbij toch ook een rol kunnen spelen. Anders gezegd, is de rechtsbescherming die de verdachte volgens de huidige spelregels wordt gegeven, niet zodanig dat de rechtsbescherming en de rechtsbeleving van de burgers daardoor in de knel komt.

Voor de wetgever — regering en parlement — ligt hier een taak waaraan hij niet zondermeer voorbij kan gaan.

De Telegraaf

format
vrij te
mense
se Ge
De i
liggen
tafel
van al
ners
overtu
blik,
milieu
ging
ringen
doel va

„De
een gr
vens m
milieu
of hee
uitoefe
ke bev
bevolki
lijn in
inzage
beeld
misch
overh
en or
zinge
„M
waar
de v
is de

Rov

I
Er
Ho
pla
en
kenn
weg,
lang

MAKRO

Atgezien van de poging tot brandstichting bij Elba, vermeldde de dagvaarding tegen R. aanslagen op Makro-vestigingen in Duiven en Duivendrecht, een monument in Amsterdam, een oliehandel in Alphen aan den Rijn en twee Shell-pompstations in Amsterdam en Nieuwegein.

De procureur-generaal bij het hof, mr. Manschot, had daarvoor gisteren zes jaar geëist.

Met het tussenvonnissen van het hof lijkt de RaRa-zaak met een sisser afgelopen. Vorig jaar werden acht verdachten gearresteerd. Zeven moesten wegens gebrek aan bewijs worden vrijgelaten, het bewijs tegen de achtste blijkt nu onjuist verkregen.

Het Openbaar Ministerie is hier niet blij mee, erkende een woordvoerder gisteravond, „maar we konden niet anders handelen dan we hebben gehandeld“. Het tussenvonnissen lijkt volgens het OM niet voor cassatie vatbaar.

BINNENLAND VOOR

★ Omarmd door vrienden verliet René E. de Bijmerbojes, nadat het hof hem gisteravond onmiddellijk in vrijheid had gesteld. (Foto Hoes van Dijk)

Aanslagen

R. heeft zich nooit over zijn eventuele rol bij de aanslagen uitgelaten, maar net als tijdens de eerste zitting in augustus, liet hij gisteren tijdens een 70 minuten durende verklaring er geen twijfel over bestaan dat RaRa op zijn minst zijn sympathie had. Die bijdrage aan het pleidooi van de verdediging ontsteeft overigens geen moment het niveau van het relaas van een tweedeaars student politicologie die zijn huiswerk goed heeft gedaan en verzoop in hun werk vervolgens uitstekend, met het pleidooi van een bijna stampvoetende Bakker Schutte als vurig hoogtepunt.

Ook de verdediging besteedde nog al wat tijd en tekst aan de politieke achtergronden van de zaak, iets wat Cremer juist zorgvuldig meed. Hij hield zich aan de juridische feiten: de Hoge Raad oordeelde in een arrest van september vorig jaar, dat missaris de leiding moet hebben 'al niet het geval geweest vond het hof en R., tegen wie nu nog maar één zaak bewezen kan worden, mag na bijna negen maanden naar huis.

Zuc Ex-am

Van een
UTRECHT
heeft g
tenaar
vange
den
duiste
gever
Er was

De m
trad
Utre
land
stel
solli
dat
plor
wer

NOIR & Rouge

Dit past helemaal in de plannen van de overheid, om te criminaliseren en te neutraliseren van alles wat zich, van veraf of dichtbij, in extreem-linkse kringen beweegt. En terwijl in Toulouse figuren die bijna zeker 'stillen' waren, een antifascist total loss sloegen, wordt er in Baskenland (Frans-) een militante abertzale tot 4 jaar gevangenis veroordeeld.

Tegenover dit soort praktijken is het heel belangrijk niet stil te blijven zitten en flink bekendheid eraan te geven. Het voorbeeld van de antifascist in Marseille bewijst dit: bij z'n aanhouding in zijn woning door 2 smerissen, werd hem eerst geld aangeboden endaar-na werd er gedreigd, hem te zullen aangeven bij extreem-rechtse groepen...wanneer hij niet bereid was te collaboreren.

Hij kreeg alleen een tijdje respijt, doordat hij de pers van de zaak op de hoogte stelde.

Repressie slaat makkelijker toe op iemand die eerst murw is gemaakt of op een beweging die op een dieptepunt (depressie) zit. Deze realiteit moeten we niet uit het oog verliezen en ons daarom zodanig organiseren. Want het vermogen om te mobiliseren en het succes van een strijd zijn voor een belangrijk deel afhankelijk van de aandacht die we besteden aan informatiespreiding en aan het analyseren van maatschappijontwikkelingen.

Laten we ons noch individueel isoleren, noch kollektief marginaliseren!

*(helaas werd deze informatie ont-kent en volgde er een persbe-richt in Noir & Rouge)

VRIJHEID VOOR PANTXOA

Op 4 maart '88 werd Luis, zanger van de Baskiese groep K.G.B. aan Spanje uitgeleverd op grond van de zgn. 'absolute urgentie' procedure, zonder verder enige toelichting of staat van beschuldiging, zoals bij tientallen andere Baskiese vluchtelingen.

Pantxoia Angevin werd verdacht van het gooien van een molotovcocktail naar het huis van inspecteur Bonachera, die verantwoordelijk is voor de uitwijzing van Luis. En Pantxoia was weer een hele goeie vriend van Luis.

Het proces tegen Pantxoia eindigt in een veroordeling tot 4 jaar gevangenis-onvoorwaardelijk!

Wij protesteren tegen deze beslissing(...); wij eisen de onmiddellijke vrijlating van Pantxoia Angevin. Dit bericht werd ondertekend door een groot aantal muziekgroepen, tijdschriften en kollektieven.

Op 12 september diende het Hoger Beroep: de uitspraak tegen Pantxoia werd bevestigd - 4 jaar gevangenis. Meer dan ooit heeft Pantxoia steun nodig. Dit onrecht kan niet zonder antwoord blijven!

Schrijf zo veel mogelijk naar:
AJIR, 23 bis rue des tonneliers
64000 Bayonne - France

Sinds enkele maanden zijn de makers van het franse tijdschrift Noir & Rouge voor een groot aantal mensen nauwelijks of niet bereikbaar geweest. Een enkeling wist via via de onvrijwillige isolatie te doorbreken. De post ging meestal retour naar de afzender, want Noir & Rouge moest haar ruimte "Chez Félix" opgeven, doordat twee medewerkers van het vertrokken.

Hierdoor werden de medewerkers tamelijk plotseling gekonfronteerd met verspreidings- en financieringsproblemen (archivering, verkoop, abonnementen....dus het betalen van de drukker) en problemen met de kontakten op alle nivo's (antwoorden op brieven en vragen, het realiseren van het blad, interne discussies, lay-outen etc....).

Kortom het was voor de toekomst van het blad dringend nodig een nieuw adres te vinden.

Na heel veel pech en mislukkingen in verband met de woningsituatie in het rijk van Chirac heeft het kollektief "bio O Racines" er in toegestemd ons onderdak te verlenen; het kollektief waarover in Noir & Rouge nr.7 bericht werd.

Maar helaas... nauwelijks hadden ze toestemming verleend, of ze kregen "bezoek" (politie of rassisten?) van iemand die ons afschilderde als gevaarlijke figuren. Hierop volgde een reeks telefoniese dreigementen....

Het kollektief krabbelde terug en trok de verleende toestemming in.

Een soort gelijk "bezoek" kreeg een aantal weken daarvóór al een medewerker van Noir & Rouge; dezelfde soort dreigementen en het plotseling verschijnen van een fake-persverklaring - slechte smaak of provokatie van politie of fasco's - dat zogenaamd afkomstig was van de anarcho-punk-band Béruriers Noirs:

"De Béruriers noirs zullen half oktober een LP uitgeven, waarvan de opbrengst naar het extreem-linkse blad Noir & Rouge gaat.

Vanaf nu zullen alle concertopbrengsten van BN naar dit blad gaan*.

Verder zullen de BN geen interviews meer geven behalve aan dit blad*.

Tenslotte, ten gevolge van 'n actie van de RPR (=rechtse partij van Chirac) met als doel de BN in een concert te verwikkelen, dat georganiseerd werd door deze partij op 1 oktober, zullen de BN uitsluitend nog maar in steden spelen met socialistiese burge-meesters.

Voor alle details kontakt opnemen met:

(hier volgde dan de naam en het telefoonnummer van de 'manager' van de Béruriers Noirs)

Andere mensen die actief zijn op het gebied van anti-fascisme, anti-rassisme, bajesstrijd en alternatieve cultuur, zijn in de afgelopen maanden eveneens slachtoffer geworden van soortgelijke praktijken. Op 21 april, dus vlak voor de eerste ronde van de presidentschapsverkiezingen, deed de politie een behoorlijk aantal invallen: zij probeerde de geest van Black War op te roepen doormiddel van een giganties mediaspektakel; dit werd op gang gezet door de arrestatie van niet minder dan 23 mensen uit de autonoom-anarchistiese beweging, die (in Frankrijk) vooral binnen de alternatieve punk-rock-scene actief zijn. Ze werden allemaal na een lang voorarrest, dat niets opleverde, weer op vrije voeten gesteld.

Doel van deze akties was (en is nog steeds) de Beruriers Noirs als een stelletje 'terroristen' af te schilderen, nadat ze zo'n giganties sukses hadden gehad in Zénith (= een bekende Parijse konserthal, die totaal uitverkocht was!).

DE ACHTERGRONDEN VAN HET EKONOMIESE VERVAL VAN DE VS

(door Julio Rosado v/h Movimiento de Liberación Nacional Puertorriqueno - M.L.N.)

In oktober '87, Zwarte Maandag, zakte de effectenmarkt in elkaar, daalde ze met 500 punten op één dag en was plotseling de economie voorspagnieuws. Deskundigen gaven er van alles de schuld van, van de computerhandel tot en met de hebzucht van yuppies. Maar de meeste ekonomen wezen op de hoge particuliere- en staatsschulden en de stroom van aziatische import die de VS-export ruim overtreft. Hoewel de effectenmarkt zich sinds oktober van enkele verliezen wist te herstellen bleef ze echter wankel. En andere alarmerende signalen zijn overal te zien: bank-faillissementen, overnames van bedrijven, schandalen op de effectenbeurs.

T.o.v. de japanezen yen en de duitse mark zakte de dollar met de helft in vergelijking met de koers van '85. Een verschuiving van 2 procent op de handelsbalans of de lonen iedere maand, is genoeg om de Dow Jones omhoog of omlaag te doen schieten. De meeste maatregelen die in het Congres of door de presidentskandidaten worden voorgesteld concentreren zich op de onsportiviteit van de Japanners t.o.v. de VS, de noodzaak om niet meer de "Mr. Nice Guy" uit te hangen en hoe we de rest van de wereld er toe kunnen brengen om het spel volgens de regels te spelen. Vooraanstaande militairen zoals admiraal Bobby Inman e.a., opperen dat we de militaire lasten moeten verleggen naar Japan en de NAVO. Tegelijkertijd blijft het ministerie van financiën er op hopen dat het goedkoper maken van de dollar t.o.v. buitenlandse koersen onze economische ellende zal oplossen.

Om de voorgestelde oplossingen en hun kans van slagen te kunnen begrijpen, moeten we het probleem begrijpen. Is de VS-economie fundamenteel sterk en slechts het slachtoffer van buitenlanders zonder skrupules? Of is er te midden van de verwarring werkelijk een economische crisis gaande? Zo ja, waar is die dan, waar kwam het vandaan en waar gaat het naar toe?

Julio Rosado van het MLN-Puertorriqueno - een openbare revolutionaire organisatie van puertorricanen in de VS - geeft zijn analyse van de situatie. Rosado meent dat elementen van de crisis terug te voeren zijn op politieke en economische beslissingen die de VS heeft genomen in na-oorlogse periode. De zgn. "Ame-

rikaanse Eeuw" bracht tal van tegenstellingen met zich mee zoals op het vlak van de binnenlandse economie, de relatie tot de 3e-wereld, de kompanjon/konkurrentie-verhouding tussen de VS en Europa/Japan - welke aan de huidige problemen ten grondslag liggen.

De "Amerikaanse Eeuw"

De oorzaken van de hedendaagse economische crisis in de VS kunnen teruggevoerd worden naar de situatie in 1945 - vlak na WO 2. De VS waren in bezit van 70% van alle rijkdommen die beschikbaar waren voor investering in de wereld. De economieën van Groot-Brittannië, Frankrijk, Japan en Duitsland waren uitgeput en funktioneerden niet meer. De VS daarentegen, beëindigden de oorlog met een enorme productiecapaciteit, georiënteerd op oorlogsproductie die tot een industriële produktie moest worden omgevormd. Ze werden echter gekonfronteerd met het probleem aan wie de produkten verkocht konden worden. De Sovjet-Unie en het zich ontwikkelende Oostblok kwamen hiervoor om politieke redenen niet in aanmerking. De derde wereld was nog koloniaal eigendom, in bezit van en uitgebuit door de Fransen en de Britten. De nationale bevrijdingsbewegingen begonnen zich nog maar net te roeren.

De VS zagen zich daarom genoodzaakt om de Aziatische en Europese markten t.b.v. de consumptie van America's hooggekwalificeerde industriële en technologische produkten te organiseren. Hiertoe werd de Marshall-hulp opgezet, de eerste fase van investeringen van overtollig VS-kapitaal welke weer voortgekomen was uit de akumulatie van rijkdommen in de loop van WO 2.

De VS waren nu de superieure macht op wereldschaal. Maar een van de grootste uitdagingen die zich onmiddellijk aandeed was de onafhankelijkheidsstrijd in Afrika en Azië. Sommige voormalige koloniën, zoals India, waren al langere tijd actief in hun streven naar nationale bevrijding; anderen, zoals Kenia of Vietnam, waren de strijd in de naoorlogse periode nog maar net begonnen en ontwikkelden die in volle vaart. Het Britse kapitaal poogde, tot op zekere hoogte daarin door de Fransen gevolgd, haar invloed in deze landen te behouden door toe te stemmen met onafhankelijkheid onder marionetten-regimes. In plaats van verwerkt te raken in lang aanhoudende conflicten begonnen ze

de macht af te staan daar waar er sprake was van een ambtelijk apparaat dat loyaal en bekend was (In landen als Kenia met Kenyatta was dit moeilijker omdat de leidende elementen geen ambtelijke maar meer radikaal-nationalistische elementen waren die een grote twijfelachtigheid t.o.v. de Britse manipulaties ten toon spreidden).

De VS zagen dat ze de Britse en Franse belangen op wereldschaal zouden vervangen. De ideologische elementen in deze wereldwijde Amerikaanse reorganisatie waren zowel: het benadrukken van VS-steun aan de nationale zaak, als: het afwijzen van kommunistische bewegingen. De OSS, de voorloper van de CIA, raakte zwaar betrokken bij het uit elkaar drijven van kommunistische opstanden en nationalistische opstanden en het indammen van kommunistische invloed binnen de nationale bevrijdingsbewegingen.

De VS zagen het laatste gedeelte van de 20e eeuw als de 'Amerikaanse eeuw', waarin de grondslag voor een 1000-jarig rijk gelegd zou worden. Dat vereiste de vervanging van het Europese en Aziatische imperialisme door militaire en economische blokken die van de VS afhankelijk zouden zijn.

(Zuid-Oost-Aziatische NATO) werden de hoekstenen van de militaire hegemonie van de VS. Japan aan de ene en West-Europa aan de andere kant zouden de twee hoekstenen van de politiek-economische hegemonie zijn.

Deze blokken zouden volledig afhankelijk van de VS zijn - niet alleen militair maar ook economies, dienend als centra voor de wereldwijde distributie van Amerikaanse produkten. De VS waren niet in het bijzonder bezorgd over de formele onafhankelijkheid van de voormalige

Britse en Franse koloniën zolang ze maar toegang hadden tot de markt via de gemeenbest-structuur, die zowel Frankrijk als Engeland ontwikkeld hadden. Deze blokken functioneerden ook als een sanitaire gordel die het socialisme moesten insluiten.

De Sovjet-Unie en later ook China moesten omsingeld worden door een ring van pro-westerse koloniën of nationalistische republieken die zouden passen in het netwerk van dit nieuwe economische imperialisme. Dit zou de socialistische landen - politiek, militair en economies - in het defensief drukken en ze er zo van weerhouden hun invloed en ideologie in de derde wereld te verbreiden. Ook wordt hun militaire en economies vermogen zwaar beperkt vanwege de onmogelijkheid

lijkheid de wereldmarkt te penetreren. Dit was één van de redenen waarom de VS de socialistische landen buiten de Wereldbank, het IMF en de internationale economische en financiële overeenkomsten hield.

De Europese visie: De weg van de wederopbouw

Tegelijkertijd behielden de Europese machten hun eigen visie op overleving en economische ontwikkeling. Deze periode wordt gekenmerkt door de reorganisatie van de Europese politieke strategie. Het eerste element hierin concentreerde zich op het behoud van de hegemonie van de Europese economie door het opbouwen van een Gemeenbest-structuur - de Britten met hun Commonwealth, de Fransen met hun overzeese departementen en de economische gemeenschap van Frans-sprekende naties.

Ten tweede moedigde Europa de oprichting van de NAVO aan, niet alleen als een defensie-structuur maar meer nog ter vaststelling van economische limieten aan de Europese militaire betrokkenheid. Dit is zeer essentieel. Europa kon zich niet in die mate herbewapenen als ze in vorige tijdperken gedaan had. Ze konden het zich niet langer veroorloven om enorme legers in het veld te brengen. Ze waren niet langer in de positie een dergelijke wedstrijd ten opzichte van elkaar te

ontvouwen welke de gehele periode van industrialisatie te beginnen met met de industriële revolutie in Engeland gemarkeerd heeft. Dus begonnen ze de VS-strategie mee te spelen, in het volle besef dat dit de vestiging van de economische en politieke hegemonie van de VS betekende, en de indamming van de socialistische invloed in de wereld. De Britten en de Europeanen moedigden VS-investeringen in de wederopbouw van Europa aan. Met de acceptatie van Amerika's militaire suprematie waren ze in staat hun eigen militaire positie te verzekeren zonder daaraan enorme hoeveelheden kapitaal te hoeven uitgeven.

Ten slotte: de eerste stappen werden gezet op weg naar een economische integratie van Europa om Europa economies en politiek te ontwikkelen tot een concurrent van zowel de VS als de SU. De eerste stappen werden ondernomen vlak na WO 2. In 1948 startten de eerste discussies over de oprichting van een Europees parlement en ook de discussies omtrent het opzij zetten van Europese concurrentie en het tot stand brengen van Europese samenwerking. In 1950 nam de eerste Europese economische planning vaste vorm aan. Dit dan was de Europese strategie t.o.v. de VS: het gebruik maken van Amerikaanse vooroordelen omtrent het zgn. Sovjet-expan-

sionisme en deze transformeren t.b.v. de Europese economische en politieke ontwikkeling. De VS zagen slechts de krachten die haar wereldwijde hegemonie tot stand zouden brengen. De Japanners en de Europeanen daarentegen analyseerde wat de VS-hegemonie betekende en hoe ze het t.b.v. hun eigen ontwikkeling konden aanwenden.

De tegenstellingen worden rijp: de derde wereld neemt vorm aan.

Tussen 1950 en 1962 duiken tal van andere dynamische krachten op. De eerste en de voornaamste is de opkomst van de nationale bevrijdingstrijd. In de economies belangrijkste derde wereld-landen kondigt de revolutie niet alleen een formele breuk met het kolonialisme aan maar ook de vestiging van regeringen wiens belangrijkste missie de opbouw van hun land is - niet de opbouw van individuele fortuinen. Daarom zijn er periodes van revolutie binnen de revolutie waarbij de voormalige ambtenaren eruit worden gegooid en vervangen worden door nationalistische leiders die de totale ontwikkeling van het land voorzien, in plaats van de ontwikkeling van particuliere sectoren.

Kenia, Algerije, de Indo-Chinese oorlog tegen de Fransen, Nkrumah in Ghana, Nasser in Egypte - het belangrijkste kenmerk van deze nationale bevrijdingsbewegingen is de ideologie van de

nationalisatie: de volledige controle over de natuurlijke rijkdommen en de eis dat de prijzen op de wereldmarkt hoog genoeg zijn zodat de nationale industrialisatie en ontwikkeling gefinancierd kan worden. Wat tot nu toe een fundamentele tegenstelling tussen kapitalisme en socialisme bleek, daar komt nu een derde element bij: de tegenstelling tussen kapitalisme en radikaal-nationalisme.

Eén van de aanwijzingen over de mogelijkheden van dit soort van nationalisme zijn de eerste stappen op weg naar de nationalisatie van de belangrijkste natuurlijke rijkdommen. Terwijl dit proces zich niet onmiddellijk ontwikkelde als een belangrijk kenmerk in de nieuwe economische situatie, begint de prijsbepaling van ruwe grondstoffen langzaam aan te veranderen en stijgen de prijzen ongemerkt: geleidelijk krijgen meer landen directe controle over hun eigen grondstoffen.

Uiteindelijk leidt dit proces tot de vorming van kartels, zoals OPEC en het koffiekartel, tot de Noord-Zuid-dialogoos en de eis dat toegang tot de ruwe grondstoffen van de derde wereld wordt gekoppeld aan de overdracht van geavanceerde technologie door het Westen. In deze periode is hier echter nog niets van te zien. Het is een bijna onzichtbare en ongemerkte beweging die begint op te komen. Hoe dan ook is het een beweging van enorm strategisch belang die niet onderschat mag worden. Het tweede belangrijke kenmerk van deze periode is de toenemende concurrentie van Europa en Japan op de wereldmarkt en de wisselwerking die zich tussen de kapitalistische structuren van de VS, Europa, en Japan begint te ontwikkelen. Europa probeert via z'n Gemenebest een voorkeursbehandeling in de ontwikkelingslanden te krijgen. De VS proberen met hulp en leningen Europa's voordelige positie in de derde wereld te ondermijnen. Japan op haar beurt begint een zgn. 'oorlogseconomie voor industriële productie' om zo enorme hoeveelheden producten tegen een lage prijs af te kunnen zetten. Het doel van dit beleid is om zo het ontbreken van 1) het investeringskapitaal van de VS en 2) de Gemenebest structuren van de Europeanen te kunnen overbruggen. Zo begint er een drievoudige concurrentie tussen de kapitalistische centra te ontstaan.

Een derde kenmerk van deze periode is dat de kapitalistische landen wederzijds elkaars markten binnendringen. Voor het eerst worden Europese producten op grote schaal in de VS verkocht en concurreren ze met de Amerikaanse producten. De penetratie van de markt is nu voor Japan en Europa als ook voor de VS van groot belang.

Niettemin was de VS in een feeststemming: het was in beweging, het was machtig, het was bekwaam, het was oneindig. En het idee een wereldrijk te zijn weerhield de VS ervan de consequenties van al deze ontwikkelingen te analyseren en te zien dat ze bezig waren de boel uit elkaar te laten klappen.

De jaren '60: eerste symptomen van problemen.

Het was een begin van een recessie als gevolg van het feit dat de Amerikaanse produktiekosten en produktie duurder waren t.o.v. Europese en de Japanse. Gedeeltelijk was dit het resultaat van een geschiedenis van koöptatie in de Amerikaanse vakbeweging. De vakbeweging was in economische termen een veelbetekende macht geworden en een wezenlijk element in het politieke proces in de VS. In plaats van een klasse-alternatief te vertegenwoordigen was de vakbeweging verworven tot een van de factoren binnen het geheel van factoren dat het VS-systeem van politieke macht omvat. Een ander signaal dat in de jaren '60 op moeilijkheden wees, was de afname van de productiecapaciteit van de VS. De VS was bewust geworden van de wereldwijde interpenetratie van de markten. Ze ontdekten hoe hoog de produktie in Azië was en hoe producten overzee goedkoper geproduceerd konden worden. Naast de export van kapitaal begon de economie de gevolgen van de export van de industriële produktie te ondervinden. Banen verdwenen uit de VS. Het was de periode van ontmanteling en verplaatsing van verwerkende industrieën van de VS naar het buitenland.

Maar zelfs toen de verwerkende industrieën de VS begonnen te verlaten groeide de industriële produktie nog steeds op het gebied van staal, konstruktie en andere belangrijke goedverdienende sectoren. De industrie bleef genoeg banen creëren zodat de werkgelegenheid redelijk gehandhaafd bleef. Hoewel de werkgelegenheid in de verwerkende industrie dus aan het inkrimpen was, bleef de mogelijkheid om arbeidskrachten aan te trekken bestaan.

De onderdrukte bevolkingsgroepen in de VS daarentegen, werden in toenemende mate gemarginaliseerd. In 1945 was de werkgelegenheid onder zwarten enorm gegroeid. Na de oorlog vonden zwarten bijna onmiddellijk een baan in dienst van de overheid en bij dienstverlenende instanties- PTT, gemeentebesturen etc. Vrouwen verlieten het arbeidsleger vlak na WO 2. In eerste instantie leidde dit niet tot ingrijpende veranderingen in de gezinsstructuur, omdat mannen meer dan genoeg konden verdienen. Maar met de export van

de verwerkende industrie en de toenemende concurrentie van Europa en Japan daalden ook de inkomens. Vrouwen begaven zich opnieuw op de arbeidsmarkt.

Vietnam: de VS krijgt zijn trekken thuis

De tegenstellingen die in de jaren '50 en begin jaren '60 vorm begonnen te krijgen mondde ten tijde van de oorlog in Vietnam uit in een crisis. Deze periode werd ook gekenmerkt door een nieuw bewustzijn betreffende de crisis in de leidende kringen. De VS-interventie in Vietnam was van strategisch belang voor het kapitalisme. In essentie was het doel van deze interventie om de aanval van de nationale bevrijdingsstrijd af te slaan- niet in die zin dat de inwoners van een land aan de macht komen, noch vanwege de controle over de grondstoffen, maar in ideologische zin: gericht tegen een nieuwe vorm van nationale bevrijdingsstrijd die een vurig nationalisme combineerde met een socialistische ideologie. Het was van groot belang dat de bevrijding van Vietnam gedwarsboemd zou worden omdat Vietnam een wereldwijde verandering in het zelfbewustzijn van de ontwikkelingslanden aankondigde. Een Vietnamees succes zou vergelijkbaar ontwikkelingen elders stimuleren. Een enorme krachtsinspanning van VS-zijde was dus daar op zijn plaats. Natuurlijk werd deze krachtsinspanning uitgelegd als een 'missie' passend in het beeld van ideeën als 'Amerikaanse eeuw', Amerikaanse hegemonie. Feitelijk was de noodzaak voor Europa en Japan niet aanwezig. Frankrijk had al eerder de wijk genomen. Dit zou een volledige terugtrekking geweest zijn als de VS niet in het Indochinese vredesproces hadden in gegrepen waarbij ze zich het zuidelijke deel van Vietnam voor hun eigen strategische doeleinden toeëigenden. Noch Europa noch Japan was in die hoge mate betrokken als de Noord-amerikanen. De visie van de Japanse en de Europese kapitalisten was dat ze zich met iedereen konden inlaten. Ze waren volkomen tevreden gesteld met de wijze waarop de VS haar gevoel voor historische missies in Vietnam ten uitvoer bracht- gebaat bij een overwinning natuurlijk, maar zo niet dan zou het op hun fundamenteel van geen invloed zijn. Dat geloofden ze in ieder geval. De VS gaven miljarden uit, niet alleen aan de oorlog in Zuid-Vietnam maar ook aan de binnelandse pacifikatie die deze oorlog vergezelde- de oorlog tegen de Armoede. De Oorlog tegen de Armoede was nodig geworden om zich van de steun van binnelandse krachten te verzekeren tegen aanvallen van ontevreden delen van de samenleving. De

VS gaven letterlijk \$ 100 miljard, direkt dan wel indirect, uit aan deze pacifikatie-oorlogen. De voortzetting van de oorlog en het onvermogen om mensen te blijven omkopen zodat de orde gehandhaafd zou blijven werden belangrijke economische factoren. De oorlog in Vietnam en de daarmee gepaard gaande oorlog binnenshuis markeerde een belangrijk keerpunt in de economische situatie van de VS en voor Amerika's leiderschap over de hele linie. Het beleid van de verschillende VS-regeringen na het vertrek uit Vietnam, richtte zich op het oplossen van wat toen werd gezien als een crisis voor de VS. De VS bevindt zich voortdurend

in een hachelijke positie als gevolg van haar hegemonie-beleid volgend op WO 2. Sommige ekonomen wijzen er op dat toen enkele jaren terug-toen de VS nog de toonaangevende economische macht was- enkele negatieve veranderingen in de wereldeconomie optraden, dat dat vanzelf betekende dat de VS de grootste klappen zou moeten inkasseren. En dat is simpelweg hoe de zaken er voor staan. De spanning zal voortdurend voelbaar zijn, kern van de zaak is dat het imperialisme zich in een crisis bevindt; de kapitalistische structuren zijn serieus in de problemen; en het lijkt erop dat genezing niet tot de mogelijkheden behoort.

Dit artikel komt uit:
Breakthrough, political journal
of prairie fire organizing
committee.
PO Box 14422, San Francisco,
CA 94114

DE ZWARTE 33

onderzoekend
tijdschrift

ulti MAtum

In de vroege ochtend van de 18e oktober saboteerden FMLN-eenheden drie van de belangrijkste koffie-plantages van El Salvador.

Dit ondanks de aanwezigheid van drie legercompagnieën en het prive-leger van de grootgrondbezitters. De betreffende plantages bevinden zich in de omgeving van de koffiestad Santiago de Maria in de provincie Usulután en leveren eenentwintig procent van de nationale koffieproductie en export. Ze zijn eigendom van de families Schonenberg en Llach. Deze families maken deel uit van de beruchte zogenaamde 'Veertien families', een groep rijke mensen die El Salvador na de onafhankelijkheid van Spanje onderling verdeelden. De Schonenbergs en Llachs introduceerden indertijd de verbouw van koffie in het land en dreven de indianen en mestizen die op 'hun' grond woonden naar de weinig vruchtbare kustgebieden.

Santiago de Maria ligt op zo'n honderd kilometer van de hoofdstad en is een typisch koloniale stad. Er zijn vestigingen van alle banken, er is een radiostation, er worden filmpremieres gehouden, er zijn particuliere scholen en ze hebben hun eigen football-team. Bovenal beschikt de stad echter over een gematigd klimaat en dat was precies de reden waarom dit oord door de planters werd uitgekozen als woonplaats. Het paradijselijke Santiago de Maria bestaat overigens niet voor de andere twintigduizend inwoners die weinig te makken hebben. Deze mensen werken al tientallen jaren op de plantages van de elite. Ze sterven aan ondervoeding, malaria of aan de ziekte die wordt veroorzaakt door een insect dat zich in koffie ophoudt.

Een groot deel van de guerrilleros die aan de actie meededen zijn geboren en getogen op deze koffieplantages. Hun lonen waren miserabel laag, sociale voorzieningen ontbraken en de organisatie van arbeiders was verboden. Er moest drie uur gevochten worden voordat de guerrilla-eenheden konden doordringen tot in de plantagegebouwen. Het machinepark en de pakhuizen werden vernietigd. Het leger leed vijftwintig verliezen.

Tijdens de actie deden vele stedelingen mee met het oprichten van barricades op de belangrijkste toegangswegen tot de stad. Ze namen ook deel aan strafacties tegen de kazernes van de veiligheidstroepen. De gevangendeuren werden geopend en achtenveertig mensen bevrijd. Ook werden er propaganda-acties gehouden om de mensen te winnen voor de strijd van het FMLN.

De stukken op deze bladzijde zijn uit het nulnummer Ultimatum. Ultimatum is een uitgave van het gelijknamige infocentrum wat speciale aandacht voor Latijns-Amerika heeft. Het is te omschrijven als een 'werkplaats voor actie, onderzoek en internationale solidariteit'. Het blad komt voorlopig tweemaandelijks uit. Redactie adres: Postbus 16721, 1001 RE A'dam. Abonnement: f20,- voor zes nummers. Instellingen en steunabo's f30,- Storten op giro: 3751829 tnv. P.Kockx/Ultimatum ovv. "abonnement".

Wapens voor El Salvador !

Al een tijd leeft het idee om in Nederland een campagne "Wapens voor El Salvador" te lanceren. Het idee is ontstaan doordat men gezien heeft hoe ze het in West Duitsland op dit moment aanpakken. Vooral in West Berlijn is een groep mensen het afgelopen jaar bezig geweest de campagne die daar al bestond maar ingedut was, weer flink op te starten, en met opzienbarende resultaten.

8 jaar geleden begon de TAZ (linkse krant) daar een campagne 'Wapens voor El Salvador' die ging vergezeld met verklaringen waarom die wapens nodig waren, en veel berichtgeving over El Salvador. Het gronummer met logo verscheen meerdere keren per week, en ook andere groepen gingen voor de campagne geld ophalen. In totaal is er tot nu toe meer dan vier miljoen D-mark (!) opgehaald. Maar de laatste paar jaren bloedde de campagne langzaam dood, vooral door een veranderend beleid van de TAZ. Je zag het gronummer bijna nooit meer. De klup die de campagne nu trekt, schopte (samen met de initiator van de campagne in '80) een rel die veel discussie losmaakte. Men dreigde de campagne over te nemen als de TAZ niet weer begon. Het resultaat is dat de campagne en folders erover weer overal opduiken, discussies over de situatie in Midden Amerika (en het westen) gevoerd worden en het geld weer begint toe te stromen.

Over een eventueel nederlandse campagne hopen we spoedig meer informatie te kunnen geven. Houd u op de hoogte!

a rebel trashes a Shell station in San Salvador May 1.

SALIH VERMOORD

Dinsdag 20 december werd Salih Isikayadir in A'dam, in een koffiehuis, door fascistische Turken doodgeschoten.

In en buiten A'dam was Salih bij velen van ons bekend, doordat hij zeer actief was.

De moord op Salih is de volgende in de rij van aanslagen op linkse Turken in ons land.

Zaterdag 24 december werd er een demonstratieve tocht gehouden, met de lijkwagen voorop, naar de Chasséstraat, waar hij was doodgeschoten. Toen de demo aankwam bij het koffiehuis gingen enkele mensen naar binnen en vielen er schoten. Later werden er door de politie drie mensen gearresteerd.

De gebeurtenissen hebben bij velen vragen en discussies opgeroepen. Het lukte niet om in deze Zwarte al er op in te gaan., maar we vinden dit wel heel belangrijk. In volgende Zwartes willen we dit wel doen en het lijkt ons belangrijk dat we deze discussie voeren.

Salih was één van ons en blijft in onze herinnering.

DE STRIJD VAN ABORIGENES

ERKENNING VAN HET VOLK VAN AUSTRALIË

Onder deze titel heeft de Aborigines Solidariteits Campagne '88 (ABSOC '88) een paperback samengesteld.

ABSOC '88 is ontstaan als een reactie op de zogenaamde viering van tweehonderdjarig bestaan van Australië en in solidariteit met de Aborigines (oorspronkelijke bewoners van Australië) en de Torres Straït Islander People. Met dit boek probeert ABSOC '88 de strijd van de Aborigines bekendheid te geven. Een strijd voor Landrechten, Soevereiniteit, Rechtvaardigheid en Zelfbeschikking.

'DE STRIJD VAN ABORIGINES, erkenning van HET VOLK van Australië is samengesteld uit actuele en achtergrondartikelen en foto's uit diverse media. Het is één van de eerste in de Nederlandse taal uitgegeven boeken die een overzicht geeft van de strijd van de oorspronkelijke bewoners van Australië.

'DE STRIJD VAN ABORIGINES' gaat in op landrechten, vrouwenstrijd, droomtijd, zwarte doden in gevangenschap. In de artikelen zijn voor het merendeel Aborigines zelf aan het woord. Het laatste gedeelte gaat over de boycot van de viering van het tweehonderdjarig bestaan van Australië'. Hierin wordt een overzicht

gegeven van actie's en activiteiten in o.a. Nederland. Het boek is te verkrijgen via ABSOC '88-Enschede onder overmaking van f10,= + f2,50 portokosten op giro nr:5921824, t.a.v. M.H. Janssens, Haaksbergerstr. 248, 7513 EE Enschede onder vermelding van 'ABSOC '88, BOEK'. Hetzelfde geldt voor bestellingen uit België. Het bedrag kan in BF. tegen de actuele koers worden overgemaakt. Tevens te verkrijgen in de goede boekhandel.

ABSOC '88- Enschede
Walstr. t 21, 7511 GE, Enschede
tel. 053-318060 (secretariaat bereikbaar iedere dinsdag van 14.00 tot 16.00 uur.)

MASSAPROCES TEGEN VREDESAKTIVISTEN

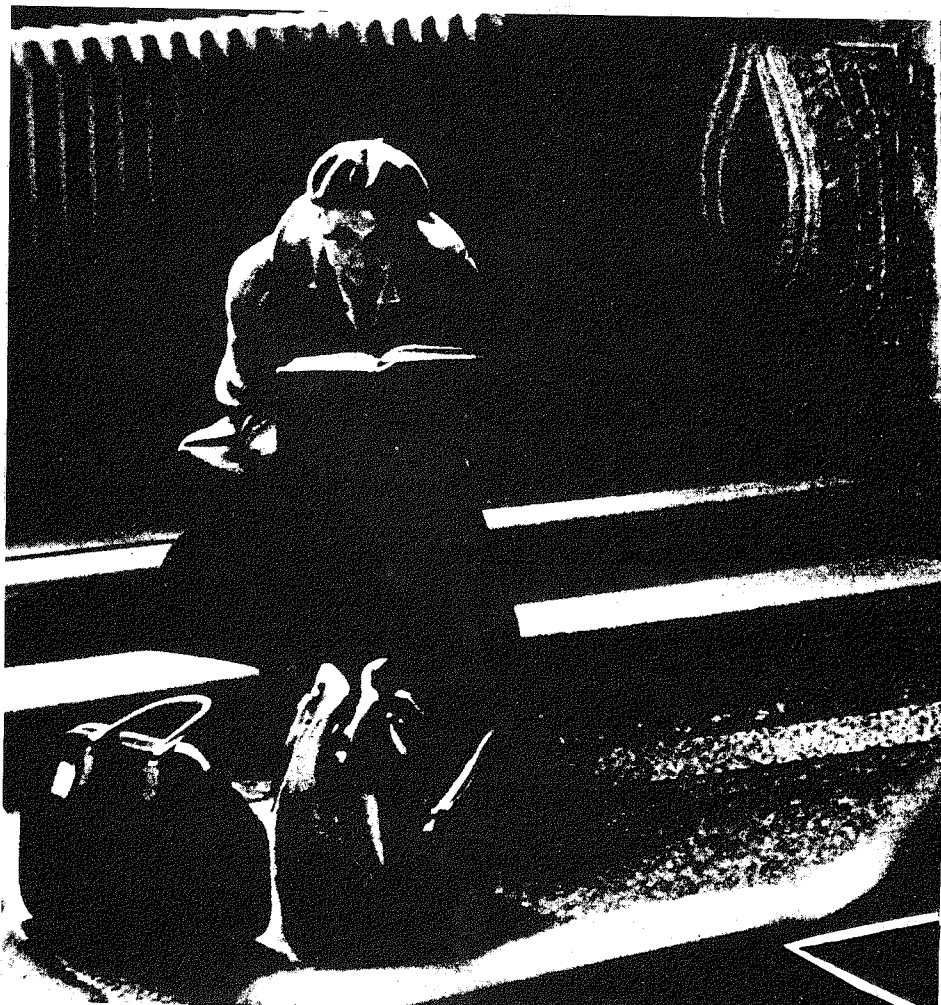
Enkele weken geleden viel bij een tiental vredesactivisten een dagvaardiging in de bus om op 5 januari voor de rechtbank in Den Bosch te verschijnen. Zij zijn gedagvaard voor een groot aantal akties in de afgelopen twee jaar. Het gaat hierbij om zaken als erfvredebreek, blokkade's, kladakties, bezettingen e.d.. De processen beginnen om 9 uur en zullen waarschijnlijk de hele dag of langer duren. Enkele maanden geleden vond een dergelijk proces plaats in Assen. Justitie behandelt dit soort zaken als hamerstukken om er zo vlug mogelijk van af te zijn.

Wij, Vredeswinkel Eindhoven, willen de zaak niet onopgemerkt voorbij laten gaan en roepen iedereen op om naar Den Bosch te komen, waar wij het een en ander zullen organiseren.

Als je naar Den Bosch wilt komen neem dan eerst even contact met ons op. Omdat het ons nog niet geheel duidelijk is hoeveel mensen een dagvaardiging hebben gekregen, verzoeken wij iedereen die er een heeft op te bellen.
tel. 040-444707 van 13.00 tot 17.30

Dordrecht,
In de nacht van 28 op 29 oktober 1985 hebben een aantal mensen molotov-cocktails gegooid naar de arrondissements rechtbank van Dordrecht. Deze aanslag gebeurde naar aanleiding van het overlijden van Hans Kok in een politiecel en vele anderen die hun dood vonden in politiecellen. Bij deze actie werden er vier mensen aangehouden waarvan er twee zijn veroordeeld, één tot een alternatieve straf en ik tot 4 maanden gevangenisstraf waarvan één maand voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar. Nu, ruim drie jaar verder, moet ik per 3 januari 3 maanden gaan zitten, terwijl de waarheid over de werkelijke doodsoorzaak waarschijnlijk nooit aan het licht zal komen. Vermoord door de politie, gedekt door de politiek.

Bert Zwartbol
Gev. de Corridor 5202
Brand 75
Zeeland (N-Br.)

A g e n d a r

DEN HAAG/DEN HAAG/DEN HAAG

Kraakbios Eisenstein

11.1 video over de Tupamaros
21.00 uur, toegang gratis.

18.1 Film: "C'eravamo tanto
amati" van Ettore Scola. 21.00
uur, kost 3 piek.

19.1 Vrouwenfilmavond: Film en
diskussie rondom het thema
incest. 20.00 uur, kost 3 piek.
Alleen voor vrouwen!

25.1 Info/diskussie-avond over
art. 140. Video en sprekersters.
20.30 uur, kost nix

ROTTERDAM/ROTTERDAM/ROTTERDAM

9.1 Aktiebijeenkomst ter voorbe-
reiding van de blokkade van het
Shell-research-lab in Amsterdam
(19-21 april).

Plaats: Nivon-gebouw om 20 uur.

ZOETERMEER/ZOETERMEER/ZOETER'R

Mevr. Latenstaan

13.1 To much (vrouwenband uit
Amsterdam.

20.1 Damn the consequences;
Karma/Sutra (UK)

27.1 Lovecoat (meidenband)
Disabuse.

UTRECHT/UTRECHT/UTRECHT/UTRECHT

MANIFESTATIEWEEK IN EKKO

woensdag 25 jan t/m zaterdag 28 jan.
vluchten DE LAATSTE KEUS.....
asielzoekers in Nederland

wo. 25 jan. 18.30 uur; Eethuis
Turks. vegetaries. tel.res. f7,-.
21.00 uur; Asielzoekers in Neder-
land.

Deze avond is het eerste onderdeel
van de themaweek, ism. de VVU, Ver-
eniging Vluchtelingenwerk Utrecht.
Naast recente videoprogramma's die
het vluchtelingenbeleid in Europa
en Nederland weergeven zal een vrij-
willigster van de VVU ingaan op de
knelpunten die zij ondervindt met
het werken met vluchtelingen. Aan-
sluitend zal de koerdische vluch-
teling Memo begeleidend op saz po-
litieke songs brengen in de koerdi-
sche taal.

24.00 uur Kafé

Tijdens de avond zijn er stands van
Amnesty Int en de VVU. Plaats:
bovenbar. Toegang: gratis.

do. 26 jan. 21.00 uur: FILM, Tangos
L'exil de gardel. Regie: Fernando
Solanas. Frankrijk 1976. f6,-.

vrij. 27 jan. 18.15 uur: Eethuis,
Iraans, vegetaries. tel.res. f7,-.
21.00 uur: Film, zie boven.

Zat. 28 jan. 18.15 uur: Eethuis,
Afrikaans, vegetaries. tel. res. f7,-
21.00 uur: Film, zie boven.

Spreker, de Chileen Aldo zal aanslui-
tend ingaan op zijn ervaringen in
Nederland en z'n geboorteland.

Plaats: bovenbar. Stands van de VVU
en het vluchtelingen noodfonds.

23.30 uur: Nasimo et Coule Roule.

Deze vijfmansformatie, hoofdzakelijk
bestaande uit vluchtelingen, brengt
muziek uit Zaire met vele dansbare
ritmes.

0.30 uur: Afrikaans swingfeest.

Opbrengst uit de entree gelden ten
bate van het vluchtelingen noodfonds.

Plaats: grote zaal. f12.50 avondkaart
f10,- band +feest, f4,- feest.

Ekko is te vinden aan de Bemuurde
Weerd WZ3 in Utrecht. Tel: 317457.

Het Aku-programma voor januarië

20 jan. De Wanda's voorprogramma
toegang 5 piek aanv. 21.30

27 jan. Karma Sutra (U.K.) en
Antic Hay (ex indirekt)
5 piek aanvang 21.30 uur

10 jan. "9th. hardcore event"
o.a. Scraps (Friesland)
E.N.E. (Groningen)
5 piek aanvang 21.30 uur

Philosoph Marcuse